

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 kwietnia 2018 r.

Sąd Okręgowy w Białymstoku w III Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący SSO Szczęsny Szymański

Protokolant Katarzyna Baczyńska

w obecności Prokuratora Marty Olszewskiej

po rozpoznaniu na rozprawie głównej w dniach 16 czerwca 2015 r., 3 sierpnia 2015 r., 6 sierpnia 2015 r., 9 września 2015 r., 1 października 2015 r., 21 października 2015 r., 2 listopada 2015 r., 5 listopada 2015 r., 15 grudnia 2015 r., 22 grudnia 2015 r., 21 stycznia 2016 r., 18 lutego 2016 r., 11 marca 2016 r., 29 grudnia 2016 r., 20 stycznia 2017 r., 20 lutego 2017 r., 10 maja 2017 r., 20 września 2017 r., 9 listopada 2017 r., 14 lutego 2018 r. i 5 kwietnia 2018 r.

sprawy **J. S. (1)**, syna W. i O. z domu K., urodzonego (...) w B.

oskarżonego o to, że:

I. w dniu 07.05.2008 w B. będąc jako prezes zarządu obowiązany na podstawie przepisów ustawy do zajmowania się sprawami majątkowymi spółki (...) sp. z o.o. z siedzibą w B. przy ul.(...) poprzez nadużycie przysługujących mu uprawnień wyrządził spółce znaczną szkodę majątkową w ten sposób, że bezzasadnie zakupił od powiązanej z jego osobą firmy (...) z siedzibą przy ul.(...) w B. licencję na prawo do przemysłowego wykorzystywania wzoru użytkowego konstrukcji wysokotemperaturowych kolektorów słonecznych za kwotę 719 800 zł, które to prawo do 31.12.2009 nie zostało przyjęte przez spółkę do użytkowania i nie przysporzyło spółce jakichkolwiek korzyści gospodarczych

tj. o czyn z art.296 § 1 k.k. w zw. z art.308 k.k.

II. w okresie od dnia 14.04.2009 do dnia 29.03.2010 w B. pełniąc funkcję prezesa zarządu spółki (...) SA z siedzibą w B., nie zgłosił wniosku o ogłoszenie upadłości tej spółki, pomimo powstania warunków to uzasadniających wg przepisów ustawy Prawo upadłościowe i naprawcze,

tj. czynu z art. 586 k.s.h.

III. w okresie od 05.12.2008 do 05.03.2009 w B. będąc prezesem zarządu spółki (...) SA z siedzibą w B. i osobą zobowiązaną do zajmowania się sprawami majątkowymi spółki w związku z grożącą spółce niewypłacalnością, działając w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w tym w celu udaremnienia wykonania orzeczenia sądu i innych organów państwowych, udaremniał i uszczuplił zaspokojenie wierzycieli spółki (...) SA poprzez to, że zbył składniki majątku zagrożone zajęciem stanowiące majątek spółki, w ten sposób, że;

1) w dniu 05.12.2008 dokonał zbycia pojazdu m-ki S. (...) o nr rej (...) o wartości 5 000 zł na rzecz R. G. (1) na podstawie faktury (...),

2) w dniu 31.12.2008 dokonał zbycia pojazdu m-ki D. (...) o numerze rejestracyjnym (...) o wartości 8 000 zł na Recz M. C. (1) na podstawie faktury (...),

3) w dniu 31.12.2008 dokonał zbycia suwnicy bramowej, agregatu prądotwórczego, ładowarki do węgla, linii do produkcji brykietu, przesiewacza do węgla kruszarki do węgla o łącznej wartości 109 556 zł na rzecz S. S. (1) na podstawie faktury (...),

4) w dniu 27.01.2009 dokonał zbycia kontenera o wartości 2000 zł na rzecz PHU (...) na podstawie faktury (...),

5) w dniu 25.02.2009 dokonał zbycia koparko-ładowarki O. o wartości 6 710 zł na rzecz powiązanej spółki (...) sp. z o.o. z siedzibą w B. na podstawie faktury (...),

6) w dniu 05.03.2009 dokonał zbycia zestawu komputerowego S. i monitora S. o wartości 1400 zł na rzecz A. T. na podstawie faktury (...),

7) w dniu 05.03.2009 dokonał zbycia zestawu komputerowego E. o wartości 900, 20 zł na rzecz R. G. (1) na podstawie faktury (...),

8) w dniu 05.03.2009 dokonał zbycia zestawu komputerowego S. o wartości 1400 zł na rzecz A. M. (1),

czyż udaremnił zaspokojenie następujących wierzycieli spółki (...) SA będącego następcą (...) sp. z o.o. :

- spółkę (...) sp. z o.o. na łączną kwotę 22 395,60 zł,
- (...) SA W. na łączną kwotę 12 833,32 zł,
- (...) na kwotę 218 624 zł,
- spółkę (...) na kwotę 635 790,59 USD,
- F. S. prowadzącego Zakład Handlu (...) w S. na łączną kwotę 69 185,47 zł, w tym udaremnił wykonanie nakazów zapłaty SR Suwałki z 4.11.2008 VGC 79/08, z dnia 02.12.2008 VGC 84/08, z dnia 6.08.2008 VGC 50/08, z dnia 29.07.2008 V GC 47/08, z dnia 14.05.2008 VGC 33/08, z dnia 29.05.2008 V Gc 35/08,
- G. S. na kwotę 9 646,77 zł,
- M. M. (1) na kwotę 1184,28 zł,
- R. H. na kwotę 4117,11 zł,
- J. Ł. na kwotę 20 373,98 zł,
- Sp z o.o. (...) z siedzibą w W. na łączną kwotę 456 840 zł, w tym udaremnił wykonanie nakazu zapłaty SO w Warszawie o sygn. XX Gnc 683/08 z 14.01.2009 na kwotę 265 106 zł,
- (...) sp. z o.o. (poprzednio (...) sp. z o.o.) na łączną kwotę 57 923,90 zł,
- spółkę (...) SA na łączną kwotę 521 183,08 zł,
- (...) z/s w G. przy ul. (...) na kwotę 610 zł,
- (...) z/s w B. przy ul. (...) na kwotę 6759,44 zł, w tym udaremnił wykonanie nakazu zapłaty SR w Piotrkowie Trybunalskim V GNc 63/09
- (...) SA Oddział (...) w W. na kwotę 8 955,10 zł,
- (...) SA ul. (...) na kwotę 10 941,08 zł,

- Biuro (...) w B. ul. (...) na kwotę 2 240 zł,
- Z. G. na kwotę 2136,89 zł,
- J. N. (1) prowadzącą Kancelarię Notarialną w B. ul.(...) na kwotę 287,92 zł,
- (...) so z o.o. w N. na kwotę 57 881,88 zł,
- T. M. na kwotę 4209,05 zł,
- T. Ż. na kwotę 3067,89 zł,
- T. W. (1) na kwotę 1200 zł,
- Firmę Handlowo- Usługową (...) (...)-(...) J. na kwotę 3939,24 zł,
- firmę (...) z siedzibą w B. ul.(...) na kwotę 22570 zł,
- Odział ZUS w B. na łączną kwotę nie mniejszą niż 187 832,18 zł, w tym udaremnił wykonanie orzeczenia ZUS w B. o sygn (...) z dnia 22.01.2009, (...) z dnia 22.01.2009, (...) z dnia 22.01.2009-Naczelnika (...) Urzędu Skarbowego w B. na kwotę nie mniejszą niż 25 688 zł,
- (...) SA W. ul. (...) na kwotę 512,40 zł,

tj. o czyn z art.300 § 3 k.k. w zw. z § 1 k.k. oraz art.300 § 2 k.k. w zb. z art. 308 k.k. w zw. z art.12 k.k.

IV. w dniu 08.04.2009 w P. reprezentując jako prezes zarządu spółkę (...) SA działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził (...) SA z siedzibą w P. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 35 450 zł w ten sposób, że wprowadził przedstawicieli spółki w błąd co do rzeczywistej sytuacji majątkowej spółki (...) SA i braku możliwości realizowania zobowiązań wobec kontrahentów i zawarł z w/w umowę zgodnie z którą pokrzywdzony miał dokonywać na rzecz spółki (...) SA formalności celnych, po czym nie wywiązał się z zaciągniętego zobowiązania

tj. o czyn z art.286 § 1 k.k.

V. w dniu 09.06.2009 w miejscowości D. działając za pośrednikiem swojego pracownika reprezentującego spółkę (...) SA w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem A. R. (1) prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...) w ten sposób, że wprowadził w błąd w/w co do rzeczywistej sytuacji majątkowej spółki (...) SA i braku możliwości realizowania zobowiązań wobec kontrahentów dokonując na rzecz spółki na podstawie faktury z odroczonym terminem płatności zakupu palet jednorazowych na kwotę 10 675 zł i nie wywiązał się z zaciągniętego zobowiązania,

tj. o czyn z art.286 § 1 k.k. w zw. z art.18 § 1 k.k.

VI. w dniu 06.05.2009 w W. reprezentując spółkę (...) SA jako prezes zarządu działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził Centrum (...) sp. z o.o. w W.- obecnie (...) sp. z o.o. z/s w W. przy ul.(...) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 20 130 zł w ten sposób, że wprowadził przedstawicieli spółki w błąd co do rzeczywistej sytuacji majątkowej spółki (...) SA i braku możliwości realizowania zobowiązań wobec kontrahentów i zawarł z w/w umowę koncepcji budowy bloku parowego opalanego biomasą i nie wywiązał się z zaciągniętego zobowiązania

tj. o czyn z art.286 § 1 k.k.

VII. w dniu 02.12.2009 w K. reprezentując spółkę (...) sp. z o.o. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził spółkę (...) sp. z o.o. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w ten sposób, że wprowadził

przedstawicieli spółki w błąd co do rzeczywistej sytuacji majątkowej spółki (...) SA, która miała realizować umowę i spółki (...) sp. z o.o. i co do zamiaru oraz braku możliwości realizowania zobowiązań wobec kontrahentów i podjął się współpracy z (...) sp. z o.o. zawierając z w/w umowę wspólnego przedsięwzięcia, po czym nie wywiązał się z zaciągniętego zobowiązania powodując straty w wysokości nie mniejszej niż 250 000 zł

tj. o czyn z art.286 § 1 k.k. w zb. z art.294 § 1 k.k.

VIII. w okresie od 11.05.2009 do 21.09.2009 w S. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem Z. F. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą Usługi (...) z siedzibą w S. przy ul. (...) w ten sposób, że wprowadził w błąd w/w co do rzeczywistej sytuacji majątkowej spółki (...) SA i braku możliwości realizowania zobowiązań wobec kontrahentów i zamówił na rzecz spółki na podstawie faktur z odroczonym terminem płatności usługi transportowe polegające na przewozie węgla na łączną kwotę nie mniejszą niż 27365,01 zł i nie wywiązał się z zaciągniętego zobowiązania.

tj. czyn z art. 286 § 1 k.k.

IX. w okresie od 08.04.2009 do 18.05.2009 w S. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził za pośrednictwem Z. F. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem M. F. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą (...) z siedzibą w S. przy ul. (...) w ten sposób, że wprowadził w błąd w/w co do rzeczywistej sytuacji majątkowej spółki (...) SA i braku możliwości realizowania zobowiązań wobec kontrahentów i zamówił na rzecz spółki na podstawie faktur z odroczonym terminem płatności usługi transportowe polegające na przewozie węgla na łączną kwotę 6887,76 zł i nie wywiązał się z zaciągniętego zobowiązania.

tj. czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art.18 § 1 k.k.

X. w okresie 01.01.2009 do 31.12.2009 w Ł. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził za pośrednictwem swojego pracownika do niekorzystnego rozporządzenia mieniem W. A. (1) prowadzącą działalność gospodarczą pod nazwą (...) z siedzibą w Ł. przy ul. (...) w ten sposób, że wprowadził w błąd w/w co do rzeczywistej sytuacji majątkowej spółki (...) SA i braku możliwości realizowania zobowiązań wobec kontrahentów i zakupił na rzecz spółki na podstawie faktur z odroczonym terminem płatności węgiel na łączną kwotę nie mniejszą niż 14 000 zł i nie wywiązał się z zaciągniętego zobowiązania.

tj. czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art.18 § 1 k.k.

XI. w okresie 08.04.2009 do 22.09.2009 w S. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził za pośrednictwem Z. F. G. T. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą (...) z siedzibą w S. przy ul. (...) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w ten sposób, że wprowadził w błąd w/w co do rzeczywistej sytuacji majątkowej spółki (...) SA i braku możliwości realizowania zobowiązań wobec kontrahentów i zamówił na rzecz spółki na podstawie faktur z odroczonym terminem płatności usługi transportu na łączną kwotę 11828,75 zł i nie wywiązał się z zaciągniętego zobowiązania.

tj. czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art.18 § 1 k.k.

XII. w okresie 24.04.2009 do 21.10.2009 w K. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził W. W. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą (...) z siedzibą w K. przy ul. (...) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w ten sposób, że wprowadził w błąd w/w co do rzeczywistej sytuacji majątkowej spółki (...) SA i braku możliwości realizowania zobowiązań wobec kontrahentów i zamówił na rzecz spółki na podstawie faktur z odroczonym terminem płatności usługi przeładunku rozładunku węgla z wagonów na łączną kwotę 41310,10 zł i nie wywiązał się z zaciągniętego zobowiązania.

tj. czyn z art. 286 § 1 k.k.

XIII. w dniu 17.07.2009 w S. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził za pośrednictwem Z. F. J. J. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą (...) z siedzibą w S. przy ul. (...) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w ten sposób, że wprowadził w błąd w/w co do rzeczywistej sytuacji majątkowej spółki (...) SA i braku możliwości realizowania zobowiązań wobec kontrahentów i zamówił na rzecz spółki na podstawie faktur z odroczonym terminem płatności usługi transportu na łączną kwotę 7140,51 zł i nie wywiązał się z zaciągniętego zobowiązania.

tj. czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art.18 § 1 k.k.

XIV. w okresie 07.08.2009 do 28.09.2009 w K. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej osobiście i za pośrednictwem swojego pracownika doprowadził L. M. (1) prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą (...) z siedzibą w K. przy ul. (...) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w ten sposób, że wprowadził w błąd w/w co do rzeczywistej sytuacji majątkowej spółki (...) SA i braku możliwości realizowania zobowiązań wobec kontrahentów i zamówił na rzecz spółki na podstawie faktur z odroczonym terminem płatności opakowania foliowe na łączną kwotę 6529,69 zł i nie wywiązał się z zaciągniętego zobowiązania.

tj. czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art.18 § 1 k.k.

XV. w dniu 29.06.2009 w P. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej za pośrednictwem swojego pracownika doprowadził D. H. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą Usługi (...) D. H. z siedzibą w P. przy ul. (...) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w ten sposób, że wprowadził w błąd w/w co do rzeczywistej sytuacji majątkowej spółki (...) SA i braku możliwości realizowania zobowiązań wobec kontrahentów i zamówił na rzecz spółki na podstawie faktur z odroczonym terminem płatności usługi transportu węgla z kopalni w B. do C. na łączną kwotę 1263,92 zł i nie wywiązał się z zaciągniętego zobowiązania.

tj. czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art.18 § 1 k.k.

XVI. w dniu 25.03.2009 w C. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził zarząd spółki Grupa (...) SA z siedzibą w C. przy ul. (...) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w ten sposób, że wprowadził w błąd przedstawicieli w/w firmy co do rzeczywistej sytuacji majątkowej spółki (...) SA i braku możliwości realizowania zobowiązań wobec kontrahentów i zakupił na rzecz spółki na podstawie faktur z odroczonym terminem płatności węgiel na łączną kwotę 24252,18 zł, po czym nie wywiązał się z zaciągniętego zobowiązania,

tj. czyn z art. 286 § 1 k.k.

XVII. w okresie 16.01.2010-30.01.2010 w K. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej za pośrednictwem swojego pracownika doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem (...)sp. z o.o. z siedzibą w K. poprzez wprowadzenie w błąd w/w co do rzeczywistej sytuacji majątkowej spółki (...) SA i (...) sp. z o.o. i braku możliwości realizowania zobowiązań wobec kontrahentów zlecił usługi transportowe i nie wywiązał się z zaciągniętego zobowiązania i nie dokonał zapłaty w łącznej kwocie 3637,19 zł.

tj. czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art.18 § 1 k.k.

ORZEKA

1. W ramach czynu opisanego w **pkt. I** oskarżonego **J. S. (1)** uznaje za winnego tego, że w dniu 07.05.2008 r. w B. będąc jako prezes zarządu obowiązany na podstawie przepisów ustawy do zajmowania się sprawami majątkowymi spółki (...) sp. z o.o. z siedzibą w B. przy ul. (...) poprzez nadużycie przysługujących mu uprawnień wyrządził spółce znaczną szkodę majątkową, równą kwocie 293 000 zł, w ten sposób, że pomimo braku możliwości podjęcia produkcji zakupił od powiązanej z jego osobą firmy (...) z siedzibą przy ul. (...) w B. licencję na prawo do przemysłowego wykorzystywania wzoru użytkowego konstrukcji wysokotemperaturowych kolektorów słonecznych za kwotę 719 800 zł, przy czym spółka zapłaciła za tę licencję kwotę 293 000 zł, które to prawo do 31.12.2009 r. nie zostało przyjęte

przez spółkę do użytkowania i nie przysporzyło spółce jakichkolwiek korzyści gospodarczych tj. czynu z art. 296 § 1 k.k. i za to na podstawie 296 § 1 k.k. skazuje go i wymierza mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności.

2. Oskarżonego **J. S. (1)** uznaje za winnego popełnienia czynu opisanego w **pkt. II** i za to na podstawie art. 586 k.s.h. skazuje go i wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

3. W ramach czynu opisanego w **pkt. III** oskarżonego **J. S. (1)** uznaje za winnego tego, że w okresie od 05.12.2008 r. do 05.03.2009 r. w B. będąc prezesem zarządu spółki (...) SA z siedzibą w B. i osobą zobowiązaną do zajmowania się sprawami majątkowymi spółki w związku z grożącą spółce niewypłacalnością, działając w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w tym w celu udaremnienia wykonania orzeczeń sądu i innych organów państwowych, uszczuplił zaspokojenie wierzycieli spółki (...) SA poprzez to, że zbył składniki majątku spółki zagrożone zajęciem, czym wyrządził szkodę wielu wierzycielom w ten sposób, że;

a) w dniu 31.12.2008 r. zbył na rzecz S. S. (1) suwnicę bramową, agregat prądowłórczy, ładowarkę do węgla, linię do produkcji brykietu, przesiewacz do węgla i kruszarkę do węgla o łącznej wartości 109 556 zł,

b) w dniu 27.01.2009 r. pozornie zbył na rzecz PHU (...) kontener o wartości 2000 zł,

c) w dniu 25.02.2009 r. zbył na rzecz powiązanej spółki (...) sp. z o.o. z siedzibą w B. koparko-ładowarkę O. o wartości 6 710 zł,

d) w dniu 05.03.2009 r. pozornie zbył na rzecz A. T. zestaw komputerowy S. i monitor S. o wartości 1400 zł,

e) w dniu 05.03.2009 r. pozornie zbył na rzecz R. G. (1) zestaw komputerowy(...) o wartości 900,20 zł,

f) w dniu 05.03.2009 r. pozornie zbył na rzecz A. M. (1) zestaw komputerowy S. o wartości 1400 zł,

czym uszczuplił zaspokojenie następujących wierzycieli spółki (...) SA będącego następcą (...) sp. z o.o. :

- spółkę (...) sp. z o.o. na łączną kwotę 22 395,60 zł,
- (...) SA W. na łączną kwotę 12 833,32 zł,
- (...) na kwotę 218 624 zł,
- spółkę (...)na kwotę 635 790,59 USD,
- F. S. prowadzącego Zakład Handlu (...) w S. na łączną kwotę 69 185,47 zł, w tym udaremniał wykonanie nakazów zapłaty Sądu Rejonowego w Suwałkach z dnia 4.11.2008 r. w sprawie VGC 79/08, z dnia 02.12.2008 r. w sprawie VGC 84/08, z dnia 6.08.2008 r. w sprawie VGC 50/08, z dnia 29.07.2008 r. w sprawie V GC 47/08, z dnia 14.05.2008 r. w sprawie VGC 33/08, z dnia 29.05.2008 r. w sprawie V Gc 35/08,
- G. S. na kwotę 9 646,77 zł,
- M. M. (1) na kwotę 1184,28 zł,
- R. H. na kwotę 4117,11 zł,
- J. Ł. na kwotę 20 373,98 zł,
- Sp z o.o. (...)z siedzibą w W. na łączną kwotę 456 840 zł, w tym udaremniał wykonanie nakazu zapłaty Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 14.01.2009 r. w sprawie XX Gnc 683/08 na kwotę 265 106 zł,
- (...) sp. z o.o. (poprzednio (...) sp. z o.o.) na łączną kwotę 57 923,90 zł,

- spółkę (...) SA na łączną kwotę 521 183,08 zł,
- (...)z/s w G. przy ul. (...) na kwotę 610 zł,
- (...) z/s w B. przy ul. (...) na kwotę 6759,44 zł, w tym udaremnił wykonanie nakazu zapłaty SR w Piotrkowie Trybunalskim V GNc 63/09,
- (...) SA Oddział (...) w W. na kwotę 8 955,10 zł,
- (...) SA ul. (...) na kwotę 10 941,08 zł,
- Biuro (...)w B. ul. (...) na kwotę 2 240 zł,
- Z. G. na kwotę 2136,89 zł,
- J. N. (1) prowadzącą Kancelarię Notarialną w B. ul.(...)na kwotę 287,92 zł,
- (...) Polska so z o.o. w N. na kwotę 57 881,88 zł,
- T. M. na kwotę 4209,05 zł,
- T. Ż. na kwotę 3067,89 zł,
- T. W. (1) na kwotę 1200 zł,
- Firmę Handlowo- Usługową (...) (...)-(...) J. na kwotę 3939,24 zł,
- firmę (...) z siedzibą w B. ul.(...) na kwotę 22570 zł,
- Oddział ZUS w B. na łączną kwotę nie mniejszą niż 187 832,18 zł, w tym udaremnił wykonanie orzeczenia ZUS w B. o sygn (...) z dnia 22.01.2009 r., (...)z dnia 22.01.2009 r., (...) z dnia 22.01.2009 r.,
- Naczelnika (...) Urzędu Skarbowego w B. na kwotę 25 688 zł,
- (...) SA W. ul. (...) na kwotę 512,40 zł

tj. czynu z art. 300 § 3 k.k. w zb. art. 300 § 2 k.k. w zw. z art. 308 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 300 § 3 k.k. w zb. z art. 300 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 308 k.k. skazuje go, zaś na podstawie art. 300 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierza mu karę 1 (jednego) roku i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności.

4. W ramach czynów opisanych w pkt. **IV, V, VI, VII, VIII, X, XII, XIV i XVII** oskarżonego **J. S. (1)** uznaje za winnego tego, że działając ze z góry powziętym zamiarem w krótkich odstępach czasu w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wprowadził w błąd szereg podmiotów gospodarczych, w ten sposób, że zawierając umowy, których przedmiotem była dostawa do spółki (...) SA towarów lub wykonanie na rzecz tej spółki usług nie informował osób podejmujących decyzje w imieniu kontrahentów spółki, że spółka (...) SA nie miała możliwości spłaty zaciąganych zobowiązań a wartość jej wcześniejszych zobowiązań przekraczała wartość jej majątku i w ten sposób doprowadził te podmioty gospodarcze do niekorzystnego rozporządzenia mieniem polegającego na przekazaniu spółce węgla, palet drewnianych i opakowań foliowych z odroczonym terminem płatności, a także wykonaniu na rzecz spółki różnego rodzaju usług, za które spółka nie zapłaciła, czym wyrządził tym podmiotom gospodarczym łączną szkodę w wysokości 420 925,64 zł i tak:

a) w dniu 08.04.2009 r. w P. reprezentując jako prezes zarządu spółkę (...) SA działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził (...) SA z siedzibą w P. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 35 450 zł w ten sposób, że wprowadził przedstawicieli spółki w błąd co do rzeczywistej sytuacji majątkowej spółki (...) SA i braku możliwości realizowania zobowiązań wobec kontrahentów i zawarł z wyżej wymienioną spółką umowę, zgodnie z którą

pokrzywdzony miał dokonywać na rzecz spółki (...) SA formalności celnych, po czym pomimo wykonania usługi przez (...) SA nie wywiązał się z zaciągniętego zobowiązania,

b) w dniu 09.06.2009 w miejscowości D. działając za pośrednictwem swojego pracownika reprezentującego spółkę (...) SA w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził A. R. (1) prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci palet drewnianych o wartości 10 675 zł w ten sposób, że wprowadził go w błąd co do rzeczywistej sytuacji majątkowej spółki (...) SA i braku możliwości realizowania zobowiązań wobec kontrahentów dokonując na rzecz spółki na podstawie faktury z odroczonym terminem płatności zakupu palet jednorazowych na kwotę 10 675 zł, po czym pomimo dostarczenia mu palet nie wywiązał się z zaciągniętego zobowiązania,

c) w dniu 06.05.2009 r. w W. reprezentując spółkę (...) SA jako prezes zarządu działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził Centrum (...) sp. z o.o. w W.- obecnie (...) sp. z o.o. z/s w W. przy ul.(...) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 20 130 zł w ten sposób, że wprowadził przedstawicieli spółki w błąd co do rzeczywistej sytuacji majątkowej spółki (...) SA i braku możliwości realizowania zobowiązań wobec kontrahentów i zawarł z wyżej wymienioną spółką umowę koncepcji budowy bloku parowego opalanego biomasa, po czym pomimo wykonania i przekazania mu zamówionego projektu nie wywiązał się z zaciągniętego zobowiązania,

d) w dniu 02.12.2009 r. w K. reprezentując spółkę (...) sp. z o.o. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził spółkę (...) sp. z o.o. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w ten sposób, że wprowadził przedstawicieli spółki w błąd co do rzeczywistej sytuacji majątkowej spółki (...) SA, która miała realizować umowę i spółki (...) sp. z o.o. i co do zamiaru oraz braku możliwości realizowania zobowiązań wobec kontrahentów i podjął się współpracy z (...) sp. z o.o. zawierając z wyżej wymienioną spółką umowę wspólnego przedsięwzięcia, w wyniku której spółka (...) sp. z o.o. dostarczyła spółce (...) SA węgiel o wartości 250 000 zł, po czym nie wywiązał się z zaciągniętego zobowiązania powodując szkodę w mieniu pokrzywdzonej spółki w wysokości 250 000 zł,

e) w okresie od 11.05.2009 r. do 21.09.2009 r. w S. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem Z. F. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą Usługi (...) z siedzibą w S. przy ul. (...) w ten sposób, że wprowadził w go błąd w co do rzeczywistej sytuacji majątkowej spółki (...) SA i braku możliwości realizowania zobowiązań wobec kontrahentów i zamówił na rzecz spółki na podstawie faktur z odroczonym terminem płatności usługi transportowe polegające na przewozie węgla na łączną kwotę nie mniejszą niż 27 365,01 zł po czym pomimo wykonania tych usług i nie wywiązał się z zaciągniętego zobowiązania,

f) w okresie 01.01.2009 r. do 31.12.2009 r. w Ł. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej za pośrednictwem swojego pracownika doprowadził W. A. (1) prowadzącą działalność gospodarczą pod nazwą (...) z siedzibą w Ł. przy ul. (...) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci węgla o wartości 14 000 zł w ten sposób, że wprowadził ją w błąd co do rzeczywistej sytuacji majątkowej spółki (...) SA i braku możliwości realizowania zobowiązań wobec kontrahentów i zakupił na rzecz spółki na podstawie faktur z odroczonym terminem płatności o łącznej wartości 14000 zł po czym pomimo dostarczenia mu węgla zań nie zapłacił,

g) w okresie od 24.04.2009 r. do 21.10.2009 r. w K. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził W. W. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą (...) z siedzibą w K. przy ul. (...) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w ten sposób, że wprowadził go w błąd co do rzeczywistej sytuacji majątkowej spółki (...) SA i braku możliwości realizowania zobowiązań wobec kontrahentów i zamówił na rzecz spółki na podstawie faktur z odroczonym terminem płatności usługi przeładunku i rozładunku węgla z wagonów o łącznej wartości 41 310,10 zł i pomimo wykonania tych usług nie wywiązał się z zaciągniętego zobowiązania,

h) w okresie od 07.08.2009 r. do 28.09.2009 r. w K. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej osobiście i za pośrednictwem swojego pracownika doprowadził L. M. (1) prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą (...) z siedzibą w K. przy ul. (...) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w ten sposób, że wprowadził go w błąd co do rzeczywistej sytuacji majątkowej spółki (...) SA i braku możliwości realizowania zobowiązań wobec kontrahentów i

zamówił na rzecz spółki na podstawie faktur z odroczonym terminem płatności opakowania foliowe łącznej wartości 6529,69 zł i pomimo dostarczenia tych opakowań nie wywiązał się z zaciągniętego zobowiązania,

i) w okresie od 16.01.2010 r. do 30.01.2010 r. w K. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej za pośrednictwem swojego pracownika doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem (...) sp. z o.o. z siedzibą w K. poprzez wprowadzenie go w błąd co do rzeczywistej sytuacji majątkowej spółki (...) SA i (...) sp. z o.o. i braku możliwości realizowania zobowiązań wobec kontrahentów zlecił usługi transportowe i pomimo ich wykonania nie wywiązał się z zaciągniętego zobowiązania i nie dokonał zapłaty w łącznej kwocie 3637,19 zł

tj. czynu z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. skazuje go, zaś na podstawie art. 294 § 1 k.k. wymierza mu karę 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

5. Na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k. i art. 86 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego **J. S. (1)** karą łączną 3 (trzech) lat pozbawienia wolności.

6. Na podstawie art. 41 § 2 k.k. orzeka wobec oskarżonego **J. S. (1)**

a) za czyn przypisany w **pkt. 1.** zakaz prowadzenia działalności gospodarczej w zakresie przetwórstwa węgla i handlu nim oraz zakaz zajmowania stanowisk w zarządach spółek prawa handlowego na okres 3 (trzech) lat,

b) za czyn przypisany w **pkt. 2.** zakaz prowadzenia działalności gospodarczej w zakresie przetwórstwa węgla i handlu nim oraz zakaz zajmowania stanowisk w zarządach spółek prawa handlowego na okres 2 (dwóch) lat,

c) za czyn przypisany w **pkt. 3.** zakaz prowadzenia działalności gospodarczej w zakresie przetwórstwa węgla i handlu nim oraz zakaz zajmowania stanowisk w zarządach spółek prawa handlowego na okres 4 (czterech) lat,

d) za czyn przypisany w **pkt. 4.** zakaz prowadzenia działalności gospodarczej w zakresie przetwórstwa węgla i handlu nim oraz zakaz zajmowania stanowisk w zarządach spółek prawa handlowego na okres 4 (czterech) lat.

7. Na podstawie art. 90 § 2 k.k. orzeka wobec oskarżonego **J. S. (1)** łączny zakaz prowadzenia działalności gospodarczej w zakresie przetwórstwa węgla i handlu nim oraz łączny zakaz zajmowania stanowisk w zarządach spółek prawa handlowego na okres 6 (sześciu) lat.

8. Na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego **J. S. (1)** obowiązek naprawienia całości szkody przez zapłatę:

a) na rzecz (...) sp. z o.o. kwoty 250 000 zł (dwustu pięćdziesięciu tysięcy złotych),

b) na rzecz Z. F. kwoty 27 365,01 zł (dwudziestu siedmiu tysięcy trzystu sześćdziesięciu pięciu złotych i jednego grosza),

c) na rzecz W. A. (1) kwoty 14 000 zł (czternastu tysięcy złotych).

9. Oskarżonego **J. S. (1)** uniewinnia od popełnienia czynów opisanych w pkt. **IX, XI, XIII, XV i XVI.**

10. Zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokat M. B. (1) kwotę 1328,40 zł w tym kwotę 248,40 zł podatku VAT tytułem zwrotu nieopłaconych kosztów obrony z urzędu oskarżonego J. S. (1).

11. Zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych, w części uniewinniającej kosztami procesu obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt III K 18/15

Stan faktyczny

Na podstawie zgromadzonego i ujawnionego w toku przewodu Sądowego materiału dowodowego Sąd ustalił, następujący stan faktyczny:

Sytuacja finansowa spółek (...) sp. z o.o. i (...) SA

J. S. (1) w latach dziewięćdziesiątych XX i pierwszych latach XXI pracował w różnych przedsiębiorstwach zajmując się handlem zagranicznym. Zebrawszy doświadczenia w tym zakresie w 2004 r. wraz innymi osobami założył spółkę z ograniczoną działalnością – (...) sp. z o.o. Spółkę założył zachęcony do tego przez kontrahentów z Rosji, którzy obiecywali mu dogodne terminy płatności za dostarczony węgiel. Spółka prowadziła działalność gospodarczą polegającą na imporcie węgla z Rosji. Później zajęła się również przetwarzaniem węgla na tzw. ekogroszek.

Początkowo działalność spółki w zasadzie była rentowna – zysk w roku 2005 r. wyniósł przeszło 103 000 zł, a w roku 2006 r. przeszło 111 000 zł. W 2007 r. spółka wykazała zysk rzędu 411 000 zł, jednak był to wynik znacznie zawyżony na skutek pozornych transakcji. Rok 2007 (...)sp. z o.o. zakończyła zyskiem w wysokości około 54 000 zł. Podstawowa działalność spółki określana jako działalność operacyjna charakteryzowała się jednak znacznie gorszymi wynikami w 2005 r. zysk z działalności operacyjnej wyniósł nieco ponad 25 000 zł, w 2006 r. działalność operacyjna przyniosła spółce straty. Straty ze sprzedaży wyniosły 216 000 zł, a strata na działalności operacyjnej 11 000 zł. Pogłębienie tej tendencji nastąpiło w roku 2007 r., w którym straty ze sprzedaży wyniosły około 280 000 zł.

Dowód: opinia biegłego z zakresu rachunkowości (k. 5862-5874, k.7031-7259, k. 9643-9649).

Począwszy od 1 sierpnia 2005 r. dostawcą węgla do spółki (...) była spółka (...)z siedzibą w L.. Na przełomie 2006 i 2007 r. spółka (...) nie była w stanie zapłacić zobowiązań z tytułu dostaw węgla. Zadłużenie tej spółki wobec (...) na dzień 10 lutego 2007 r. wynosiło 635 790 dolarów amerykańskich (USD), co odpowiadało 1 361 863,44 zł. Powyższe zadłużenie nie zostało spłacone przez (...) sp. z o.o. do 26 czerwca 2008 r., kiedy to J. S. (1) działając w imieniu spółki (...) sp. z o.o. ustanowiła na rzecz (...)hipotekę na nieruchomości należącej do spółki w celu zabezpieczenia jej należności.

Dowód: zeznania świadka P. B. (1) (k. 5583-5587), akt notarialny (k. 523-527).

Czyn z pkt. 1. - nabycie licencji

W takiej sytuacji J. S. (1) w 2008 r. podjął decyzję o przekształceniu spółki (...) ze spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w spółkę akcyjną. Ponadto 7 maja 2008 r. nabył w imieniu spółki od W. P. licencję na prawo do przemysłowego wykorzystywania wzoru użytkowego konstrukcji wysokotemperaturowych kolektorów słonecznych. W. P. nie mieszkał w Polsce, lecz w W.. W Polsce prowadził jednak działalność gospodarczą pod nazwą PPHU (...). W jego imieniu firmą zarządzał J. S. (1).

Cena licencji wyniosła 719 000 zł, przy czym z kasy spółki wypłacono kwotę 293 000 zł. Pozostałą część ceny zapłacili udziałowcy spółki (...) J. S. (1) i M. P. (2), Spowodowało to powiększenie zobowiązań spółki (...) wobec jej udziałowców. Zobowiązania te nie zostały przez spółkę spłacone do końca jej działalności.

W dniu nabycia licencji spółka (...) nie posiadała zdolności do produkcji wysokotemperaturowych kolektorów słonecznych. Spółka nie miała urządzeń służących produkcji tych kolektorów ani nie zatrudniała pracowników posiadających odpowiednie kwalifikacje. Sytuacji finansowa spółki nie umożliwiała jej dokonania odpowiednich inwestycji w tym zakresie, bowiem jak już wyżej wspomniano spółka była zadłużona wobec dostawcy węgla na kwotę przeszło 1 300 000 zł, której to kwoty nie była w stanie spłacić. Nabyte przez spółkę prawo nie zostało przyjęte przez nią do użytkowania do 31 grudnia 2009 r. W czasie gdy spółka działała nie rozpoczęto produkcji kolektorów.

Szkoda poniesiona przez spółkę spowodowana nabyciem licencji wyniosła 293 000 zł.

Dowody: zeznania świadka A. M. (1) (k. 9193-9198, k. 9671-9674), k. 9760-9763, k. 932-933, k. 6074-6075, k. 7360v).

Czyn z pkt. 2. Niezgłoszenie wniosku o ogłoszenie upadłości

Sytuacja finansowa spółki (...) sp. z o.o. i jej następcy prawnego spółki (...) SA w 2008 r. uległa daleko idącemu pogorszeniu. Spółka w 2008 r. poniosła stratę w wysokości 1 044 867,43 zł i na dzień 31 grudnia 2008 r. wysokość zobowiązań spółki stała się wyższa od wartości jej majątku. Kapitał podstawowy wyniósł minus 107 986,10 zł. Działalność spółki była w więc w całości finansowana kapitałami obcymi.

Spółka miała też szereg wymagalnych zobowiązań, których nie spłacała. Zgodnie z art. 11 ust. 1 i 2 ustawy z 28 lutego 2003 r. Prawo upadłościowe w brzmieniu obowiązującym w okresie od 3 sierpnia 2008 r. do 1 maja 2009 r. taki stan finansów spółki oznaczał, że zostały spełnione przesłanki uznania jej za dłużnika niewypłacalnego.

Dowody: opinia biegłego z zakresu rachunkowości (k. 5862-5874, k. 9643-9649)

J. S. (1) wiedział o trudnej sytuacji finansowej spółki. Informowała go o niej księgowa A. M. (1). Na przełomie listopada i grudnia 2008 r. sporządziła pismo, z którego wynikało, że zarząd spółki (...) SA powinien złożyć wniosek o ogłoszenie upadłości tej spółki. Kolejnym dokumentem, z którego wynikał taki obowiązek było sprawozdanie finansowe spółki (...) SA obejmujące również wyniki finansowe spółki (...) sp. z o.o. Zostało ono sporządzone i przekazane zarządowi najpóźniej do 31 marca 2009 r. J. S. (1) otrzymał również sprawozdanie z badania bilansu sporządzone przez biegłego rewidenta M. L..

Pomiędzy 31 grudnia 2008 r. a 31 marca 2009 r. sytuacja spółki nie uległa istotnemu polepszeniu. W 2009 r. spółka ponosiła straty. Na początku marca 2009 r. spółka nie posiadała środków na wypłatę pracownikom zaległych wynagrodzeń. J. S. (1) stwarzał pozory zaspokojenia roszczeń pracowników przenosząc na nich własność zestawów komputerowych. To działanie miało jednak na celu uchronienie tych zestawów przed zajęciem przez komornika.

Najpóźniej w dniu 14 kwietnia 2018 r. J. S. (1) jako członek zarządu spółki miał obowiązek złożyć wniosek o ogłoszenie jej upadłości. Wniosku w tym terminie nie złożył.

Pierwszy wniosek o ogłoszenie upadłości spółki (...) J. S. (1) złożył dopiero 29 marca 2010 r. Ten wniosek został jednak wycofany. Kolejny wniosek został złożony 7 grudnia 2010 r.

Dowody: wyjaśnienia oskarżonego (**k. 9156-9157, k. 6097-6098**), zeznania świadka A. M. (1) (**k. 9194, k. 933**),

zeznania świadka M. L. (**k. 9217-9220, k. 6645v**)

opinia biegłego z zakresu rachunkowości (**k. 5875-5878, k. 5922-5225**),

kserokopie akt sądowych dot. wniosków o upadłość spółki (...) SA (**k. 6219-6343**),

Czyn z pkt. 3.

W grudniu 2008 r. spółka (...) SA posiadała wymagalne zobowiązania wobec następujących wierzycieli:

- spółki (...) sp. z o.o. w łącznej kwocie 22 395,60 zł (akta komornicze (...)),
- (...) SA W. w łącznej kwocie 12 833,32 zł (akta komornicze (...)),
- (...) SA w kwocie 218 624 zł (akta komornicze (...)),
- spółki (...) (wcześniej (...)) w kwocie 635 790,59 USD (akta komornicze (...)),
- F. S. prowadzącego Zakład Handlu (...) w S. w łącznej kwocie 69 185,47 zł (akta komornicze (...)),
- G. S. w kwocie 9 646,77 zł (akta komornicze (...)),

- M. M. (1) w kwocie 1184,28 zł (akta komornicze (...)),
- R. H. w kwocie 4117,11 zł (akta komornicze (...)),
- J. Ł. w kwocie 20 373,98 zł (akta komornicze (...)),
- spółki (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. w łącznej kwocie 456 840 zł (akta komornicze (...)),
- spółki (...) sp. z o.o. (poprzednio (...) sp. z o.o.) w łącznej kwocie 57 923,90 zł (akta komornicze (...)),
- spółki (...) SA w łącznej kwocie 521 183,08 zł (akta komornicze(...)),
- E. S. prowadzącego działalność gospodarczą (...) z siedzibą w G. przy ul. (...) w kwocie 610 zł (zeznania świadka E. S. **k.4094-95**),
- M. T. (2) i T. K. (1) prowadzących działalność gospodarczą (...) z siedzibą w B. w kwocie 6759,44 zł (zeznania świadka T. K. (1) **k. 2915-2916**),
- (...) SA Oddział (...) w W. w kwocie 8 955,10 zł (akta komornicze (...)),
- (...) SA ul. (...) w kwocie 10 941,08 zł (zeznania

I. B. k.6601),

- Biura (...) w B. ul. (...) w kwocie 2 240 zł (zeznania świadka M. L. **k. 9217-9220, k. 6645v**, kserokopie dokumentów sporządzonych przez Biuro (...) złożone do akt przez świadka M. L. k. 9205 – 9212),
- Z. G. w kwocie 2136,89 zł (zeznania pokrzywdzonego **k. 6683**),
- J. N. (1) prowadzącej Kancelarię Notarialną w B. ul. (...) w kwocie 287,92 zł (zeznania pokrzywdzonej **k. 6736**),
- spółki (...) so z o.o. w N. w kwocie 57 881,88 zł (akta komornicze (...)),
- T. M. w kwocie 4209,05 zł (akta komornicze (...)),
- T. Ź. w kwocie 3067,89 zł (akta komornicze (...)),
- T. W. (1) w kwocie 1200 zł (zeznania pokrzywdzonego **k. 4196-4197**),
- Firmę Handlowo-Usługowej (...) (...)-(...) J. w kwocie 3939,24 zł (zeznania pokrzywdzonego **k. 4322-4323**),
- firmę (...) z siedzibą w B. ul. (...) na kwotę 22570 zł (zeznania pokrzywdzonej W. J. **k. 5454-5461**),
- Oddziału ZUS w B. w łącznej kwocie 187 832,18 zł (akta komornicze (...)),
- Naczelnika (...) Urzędu Skarbowego w B. w kwocie 25 688 zł (akta komornicze **Km**),
- (...) SA W. ul. (...) na kwotę 512,40 zł.

Łączna kwota zobowiązań wobec wymienionych wyżej podmiotów wyniosła 3 583 289,19 zł.

Niektórzy z wymienionych wyżej wierzycieli wystąpili z pozwami do sądów. Pierwsze orzeczenia zasądzające od spółki (...) SA należności na rzecz wierzycieli zapadły w 2008 r.

Sąd Rejonowy w Suwałkach wydał 6 nakazów zapłaty na rzecz F. S. prowadzącego Zakład Handlu (...) w S.:

- w dniu 14 maja 2008 r. wydał nakaz zapłaty w sprawie w sprawie VGc 33/08;
- w dniu 29 maja 2008 r. wydał nakaz zapłaty w sprawie w sprawie V Gc 35/08;
- w dniu 29 lipca 2008 r. wydał nakaz zapłaty w sprawie w sprawie V Gc 47/08;
- w dniu 6 sierpnia 2008 r. wydał nakaz zapłaty w sprawie w sprawie VGc 50/08;
- w dniu 4 listopada 2008 r. wydał nakaz zapłaty w sprawie VGc 79/08;
- w dniu 2 grudnia 2008 r. wydał nakaz zapłaty w sprawie w sprawie VGc 84/08.

Łącznie od spółki (...) SA (wcześniej (...) sp. z o.o.) na rzecz F. S. zasądzono kwotę 69 185,47 zł.

Dowód: zeznania świadka F. S. (**k. 77-78**), akta komornicze **(...) załączniki nr 67 i 68.**

Sąd Okręgowy w Warszawie nakazem zapłaty z dnia 14 stycznia 2009 r. wydanym w sprawie XX Gnc 683/08 zasądził od spółki (...) SA na rzecz spółki (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. kwotę 265 106 zł z ustawowymi odsetkami od 17 września 2008 r. Pozostałej części zobowiązania spółka w tym czasie jeszcze nie dochodziła na drodze sądowej.

Dowód: nakaz zapłaty (**k. 457**).

Sąd Rejonowy w Piotrkowie Trybulaskim w dniu 29 stycznia 2009 r. w sprawie V GNc 63/09 wydał nakaz zapłaty przez spółkę (...) SA na rzecz M. T. (2) i T. K. (1) prowadzących działalność gospodarczą (...) z siedzibą w B. nakaz zapłaty kwoty 6759,44 zł.

Dowód: nakaz zapłaty (**k. 1430**).

W dniu 22 stycznia 2009 r. Oddział ZUS w B. wystawił tytuły wykonawcze w sprawach o sygn (...), (...) i (...)dotyczące spółki (...) SA na łączną 187 832,18 zł. Tytuły wykonawcze dotyczyły niezapłaconych należności na Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, Funduszu Ubezpieczenia Zdrowotnego oraz Funduszu Pracy i Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych za okres od lipca 2008 r. do marca 2009 r.

Dowód: zeznania świadka M. T. (3) (**k. 4996**).

J. S. (1) był świadomy tego, że następstwem wydanych nakazów zapłaty będzie egzekucja prowadzona przez komornika. Ponadto, skoro spółka nie płaćiła innych zobowiązań spodziewał się również kolejnych pozwów o zapłatę. Począwszy od grudnia 2008 mienie spółki (...) SA było zagrożone zajęciem. J. S. (1) chcąc kontynuować działalność spółki zbył jej mienie różnym osobom. W dniu 3 grudnia 2008 r. w imieniu spółki zawarł ze S. S. (1) umowę, mocą której spółka przeniosła na niego własność suwnicy bramowej, agregatu prądotwórczego, ładowarki do węgla, linii do produkcji brykietu, przesiewacza do węgla i kruszarki do węgla o łącznej wartości 109 556 zł. Tytułem zawarcia tej umowy było rozliczenie zwrotu wkładu na akcje, który uiszczył S. S. (1). Wszystkie wymienione wyżej przedmioty były niezbędne dla kontynuowania podstawowej działalności spółki polegającej na przetwarzaniu węgla na ekogroszek. Dwa dni później spółka wynajęła od S. S. (1) wszystkie wymienione wyżej urządzenia.

Dowód: zeznania świadka S. S. (1) (**k. 9235-9246, k. 7423v-7424**), umowa (**k. 7430**), umowa najmu (**k. 7432-7433**)

27 stycznia 2009 r. J. S. (1) polecił A. T. wystawienie faktury VAT nr (...), z której wynikało, że spółka zbyła kontener o wartości 2000 zł na rzecz K. S. prowadzącego działalność pod nazwą PHU (...). K. S. nie zawarł ze spółką (...) SA tej umowy, nie nabył kontenera a o wystawieniu faktury VAT nic nie wiedział.

Dowody: faktura VAT (**k. 7343**), zeznania świadka K. S. (**k. 9270-9272, k. 7363v**).

W dniu 26 lutego 2009 r. J. S. (1) polecił A. T. wystawienie faktury VAT nr (...), z której wynikało, że spółka zbyła koparko-ładowarkę O. o wartości 6 710 zł. W świetle faktury VAT jej nabywcą była spółka (...) sp. z o.o. Nie był to podmiot przypadkowy, J. S. (1) był udziałowcem tej spółki i jej pełnomocnikiem.

Dowody: faktura VAT k. 7339), zeznania świadka B. H. (**k. 9171-9175, k. 5373-5374, k. 7302-7303**).

W dniu 5 marca 2009 r. J. S. (1) dokonał w imieniu spółki trzech pozornych transakcji z jej pracownikami:

- zbył na rzecz A. T. zestaw komputerowy S. i monitor S. o wartości 1400 zł(akta komornicze),
- zbył na rzecz R. G. (1) zestaw komputerowy (...)o wartości 900,20 zł(akta komornicze),
- zbył na rzecz A. M. (1) zestaw komputerowy S. o wartości 1400 zł.

Transakcje miały charakter pozorny. Zestawy komputerowe pozostały w siedzibie spółki i w dalszym ciągu były wykorzystywane do pracy.

Dowody: zeznania świadków R. G. (1) (**k. 9201-9203, k. 133-134, k. 7451v**), A. I. (1) wcześniej T. (**k. 9247-9249, k. 144-145, k. 6794v, k. 7361v**), A. M. (2) (**k. 9193-9198, k. 932-933, k. 6074-6075, k. 7360v**).

Roszczenia znacznej części wierzycieli spółki (...) sp. z o.o. pozostały niezaspokojone. Egzekucja była bowiem bezskuteczna. Łączna wysokość wierzytelności, które miałyby być zaspokojone z majątku dłużnika znacznie przekraczała wartość rzeczy zbytych przez J. S. (1), dlatego skutkiem jego działania było ograniczenia zaspokojenia wierzycieli. Innym skutkiem zamierzonym przez J. S. (1) było udaremnienie wykonania orzeczeń sądów i orzeczeń ZUS.

Czyn z pkt. 4.

Jak już wyżej powiedziano w grudniu 2008 r. spółka (...) SA znajdowała się w bardzo złej kondycji finansowej, nie spłacała zobowiązań wobec licznych wierzycieli, a co więcej łączna wartość jej zobowiązań była wyższa od wartości jej majątku. J. S. (1) zbył mienie spółki zagrożone zajęciem, ale spółka w dalszym ciągu z niego korzystała, bowiem J. S. (1) nie złożył wniosku o ogłoszenie upadłości, lecz zamierzał kontynuować działalność gospodarczą. Miała ona polegać już nie na handlu węglem importowanym z Rosji, ale na przetwarzaniu węgla powierzonoego przez inne podmioty gospodarcze. Ta działalność usługowa miała przynosić spółce zyski. Nierozwiązany pozostawał jednak problem powstałych wcześniej zobowiązań. Spółka utraciła płynność finansową i nie mogła spłacać wszystkich swoich zobowiązań. Co gorsza działalność spółki była w dalszym ciągu nierentowna. Ta nierentowność jeszcze się powiększyła, co wynikało, z tego, że spółka utraciwszy dostawców węgla, nie miała możliwości przetwarzania węgla własnego. Mogła jedynie przetwarzać węgiel powierzony przez inne podmioty, czyli wykonywać usługę na rzecz tych podmiotów.

Świadomy tej sytuacji J. S. (1) kontynuował działalność gospodarczą. Aby prowadzić działalność spółka musiała nabywać surowiec, opakowania, energię elektryczną oraz różnego rodzaju usługi. J. S. (1) wiedząc o tym, że spółka nie może zapłacić za całość dostarczanych jej towarów i wykonywanych na jej rzecz usług osobiście i za pośrednictwem pracowników nabywał je. Po podjęciu decyzji o kontynuowaniu działalności gospodarczej powziął zamiar zawierania transakcji z dostawcami surowców i innych niezbędnych rzeczy oraz wykonawcami usług. Z góry zamierzał zawierać umowy z kilkoma lub kilkunastoma podmiotami.

Kierowana przez J. S. (1) spółka nie posiadała dostatecznej ilości środków pieniężnych ani zdolności kredytowej. Zatem zamierzał korzystać z tak zwanego kredytu kupieckiego, czyli nabywać towary i usługi, za które spółka miała zapłacić po upływie określonego w umowach terminu.

Współpracując z dostawcami i wykonawcami usług J. S. (1) nie informował ich o trudnej sytuacji spółki. Nieświadomi tego, że spółka (...) SA z dużym prawdopodobieństwem nie spłaci swoich zobowiązań, jej kontrahenci dostarczali jej

towary lub wykonywali na rzecz spółki zamówione przez nią usługi i w ten sposób niekorzystnie rozporządzali swoim mieniem.

a) Zachowanie na szkodę (...) SA

W dniu 8 kwietnia 2009 J. S. (1) zawarł ze spółką (...) SA umowę o świadczenie usług agencji celnej, zgodnie z którą zapłata za wyświadczone usługi miała być dokonywana przez spółkę (...) po wykonaniu usługi, przelewem na rachunek bankowy (...) SA. W razie uchybienia terminu płatności spółka (...) SA mogła domagać się zapłaty gotówką, przed wykonaniem kolejnego zlecenia. Przedstawiciele spółki (...) zawierając umowę nie znali sytuacji finansowej spółki (...) i nie wiedzieli, że nie będzie mogła wywiązać się ze swoich zobowiązań.

W dniu 17 czerwca 2009 r. spółka (...) zleciła spółce (...) wykonanie usługi polegającej na wystawieniu dokumentu (...). Spółka (...) wystawiła dokument, za co zgodnie z umową należało się jej wynagrodzenie w kwocie 34 500 zł. Pomimo wykonania usługi i wezwania spółki (...) do zapłaty, ta ostatnia spółka nie zapłaciła.

Dowody: zeznania świadka A. Ś. (k. 9390-9393, k. 6886v-6887), umowa (k. 6888-6892).

b) Zachowanie na szkodę A. R. (1)

W dniu 9 czerwca 2009 r. J. S. (1) za pośrednictwem jednego z pracowników spółki zawarł z A. R. (1) umowę, zgodnie z którą ten miał mu dostarczyć palety. A. R. (1) nie wiedział o trudnej sytuacji finansowej spółki (...). Wykonał palety o wartości 10 675 zł i dostarczył je. Zgodnie z umową zapłata miała nastąpić na jego rachunek bankowy po pewnym czasie od daty dostarczenia palet. Pomimo upływu terminu spółka (...) SA nie zapłaciła za palety.

Dowody: zeznania świadka A. R. (1) (k. 9268-9270, k. 4225v-4226).

c) Zachowanie na szkodę Centrum (...) sp. z o.o. w W.- obecnie (...) sp. z o.o.

W dniu 6 maja 2009 r. J. S. (1) działając w imieniu spółki (...) SA zawarł ze spółką Centrum (...) sp, zoo w W. (obecnie spółki (...) sp. z o.o.) umowę o wykonanie projektu technicznego – koncepcji budowy bloku parowego opalanego biomasą. Sytuacja finansowa spółki nie pozwalała jej w tym czasie na dokonywanie nowych inwestycji. Spółka nie miała nawet możliwości regulowania wszystkich swoich bieżących zobowiązań. Oskarżony nie informował o tym osób, które w imieniu kontrahenta zawierały umowę.

(...) sp. z o.o. wykonała projekt zgodnie z umową i przekazała go pracownikom spółki (...) SA. Pomimo wykonania i przekazania (...) SA nie zapłaciła zań wynikającej z umowy kwoty 20 130 zł.

Dowody: zeznania świadka P. B. (2) (k. 4719-4720, k. 6403), umowa wraz ze szczegółowym zakresem zamówienia (k. 6432-6438), wyrok (k. 6424), faktura VAT (k. 6431).

d) Zachowanie na szkodę (...) sp. z o.o.

J. S. (1) był również pełnomocnikiem zarządu spółki (...) sp. z o.o., która powstała w celu importowania z Białorusi wierzby energetycznej i przetwarzania jej na brykiet. Już 30 stycznia 2009 r. spółka (...) i spółka (...) zawarły umowę, zgodnie z którą spółka (...) miała zlecać spółce (...) przechowywanie i przetwarzanie węgla.

Dowody: pełnomocnictwo (k. 5739) umowa (k. 7536-7537).

W dniu 2 grudnia 2009 r. J. S. (1) bez wiedzy zarządu tej spółki działając w jej imieniu zawarł umowę ze spółką (...) sp. z o.o. reprezentowaną przez W. G. (1). Przedmiotem umowy było przetwarzanie węgla dostarczanego przez spółkę (...) i sprzedaż tego węgla w imieniu i na rzecz (...). Pieniądze z tytułu sprzedaży węgla miały być wpłacane przez nabywców na rachunek bankowy spółki (...). Dopiero po dokonaniu zapłaty, spółce (...) przysługiwało wynagrodzenie

z tytułu przetworzenia, zapakowania i sprzedaży węgla **Dowody:** umowa wraz załącznikami (k. 5730-7535, k. 7536, k. 7538), kalkulacja efektywności sprzedaży (k. 7750).

Po podpisaniu tej umowy J. S. (1) zaproponował zmianę jej warunków spółka (...) miała nabyć ekogroszek od spółki (...) i dostarczyć go spółce (...) SA, która miała go jedynie zapakować i w ten sposób przygotować do sprzedaży przez spółkę (...) sp. z o.o.

Dowód: zeznania świadka W. G. (2) (k. 7843)

Spółka (...) niezwłocznie przystąpiła do realizacji umowy. Już w dniu zawarcia umowy złożyła zamówienie w spółce (...) sp. z o.o. na dostawę 150 ton węgla w formie ekogroszku do spółki (...) sp. o.o. po czym przełała na jej rachunek bankowy kwotę 64 965,00 zł, tytułem przedpłaty za węgiel. Kolejne zamówienie na dostawę 150 ton węgla w formie ekogroszku do spółki (...) zostało złożone 4 grudnia 2009 r. Tego dnia przelano kwotę 62 220 zł. Następne zamówienie tym razem na dostawę do spółki (...) 300 ton ekogroszku złożono 7 grudnia 2009 r. Za węgiel tytułem przedpłaty przelano na rachunek dostawcy kwotę 129 930 zł. Łączna suma przedpłat wyniosła 257 115 zł.

Dowody: zamówienia i potwierdzenia przelewów (k. 7551, k. 7552, k. 7553, k. 7554, k. 7555, k. 7556)

Nabyty przez (...) sp. z o.o. ekogroszek dostarczono spółce (...) do C.. Spółka (...) sp. z o.o. wystawiła 4 faktury VAT z tytułu sprzedaży węgla dostarczonego spółce (...) sp. z o.o. na łączną kwotę 199 520,04 zł

Dowody: faktury VAT (k. 7557-7560).

Ponadto już 4 grudnia 2009 r. (...) sp. z o.o. dokonała przedpłaty na ekogroszku do worków w kwocie 12 810,00. Kolejnej przedpłaty w kwocie 25 620 zł dokonano 7 grudnia 2009 r. Spółka (...) wystawiła 4 faktury VAT z tytułu usługi pakowania węgla dwie na kwotę 12 810,00 zł każda, zaś trzecią na kwotę 26 620 zł. Łącznie spółka (...) zapłaciła za dostarczany spółce (...) węgiel i za pakowanie go kwotę 308 355 zł.

Dowody: potwierdzenia przelewów (k. 7547, k. 7548), faktury VAT (...)(k. 7546, k. 7547), faktura VAT (...)(k. 7548).

J. S. (1) nie zamierzał wywiązać się z umowy zawartej ze spółką (...). Wysłał wprawdzie listę swoich kontrahentów, którym dotychczas kierowane przez niego spółki sprzedawały węgiel, jednak informował spółkę (...) o sprzedaży należącego do niej węgla tylko niektórym odbiorcom. Przesłał informację o sprzedaży węgla Wspólnocie(...) w C. (faktura VAT **k. 7563**, faktura VAT **k. 7566**), K. F. (faktura VAT **k. 7564**) i G. K. (1) (faktura VAT **k. 7565**). (...) sp. z o.o. otrzymała zapłatę za węgiel w kwocie 53 200,75 zł.

Dowody: faktury VAT (k. 7563, k. 7566, k. 7564 , k. 7565).

Nie informował jednak spółki (...) o innych odbiorcach, którym dostarczył węgiel. Spółka (...) nie mogła wystawić im faktur i otrzymać zapłaty.

Część nabytego i przetworzonego węgla spółka (...) sprzedała Z. K. prowadzącemu działalność gospodarczą pod nazwą PPUH (...) w dniu 11 grudnia 2009 r. Wystawiła jednak fakturę VAT, w której jako sprzedawcę wymieniła (...) sp. z o.o. a nie (...). z o.o.

Dowód: faktura VAT (k. 7582).

Ponownie spółka (...) sprzedała węgiel Z. K. w dniu 5 stycznia 2010 r.. Tego samego dnia (...) sp. z o.o. wystawiła fakturę korygującą. Faktury korygującej nie przesłał Z. K., ale spółce (...). 8 stycznia 2010 r. A. T. zatrudniona w spółce (...) przesłała do (...) sp. z o.o. wiadomość pocztą elektroniczną wskazując dane do wystawienia faktury VAT. Wiadomość zawierała dane przedsiębiorstwa Z. K.. J. S. (1) ani pracownicy spółki początkowo nie poinformowali Z. K. o tym, że węgiel należał do spółki (...) i to tej spółce należało się zapłata. Fakturę potwierdzającą sprzedaż węgla

przez spółkę (...) (faktura nr (...) przesłano mu pocztą elektroniczną 15 stycznia 2010 r., zaś w formie papierowej 18 stycznia 2010 r. Fakturę korygującą dostarczono mu dopiero 11 lutego 2010 r.

Miało to miejsce już po licznych monitach ze strony W. G. (2), który domagał się sprzedaży węgla w imieniu spółki (...). Wcześniej spółka (...) przesłała mu fakturę VAT dotyczącą tej samej transakcji.

Wobec sprzecznych informacji Z. K. nie zapłacił za dostarczony węgiel.

Dowody: faktura VAT (**k. 325**), faktura VAT korygująca (**7614**), wiadomość (**k. 7622**), pismo procesowe Z. K. (**k. 7572-7573**).

J. S. (1) przekazał również spółce (...) informację o sprzedaży węgla spółce (...) sp. z o.o. Spółka (...) wystawiła w dniu 25 stycznia 2010 r. fakturę VAT potwierdzającą sprzedaż 56 ton ekogorszku w opakowaniach o łącznej wartości 32 452 zł. (...) nie był przypadkowym nabywcą. Była to kolejna spółka powiązana z J. S. (1). (...) sp. zoo powstała 20 maja 2003 r. J. S. (1) udzielono na podstawie pełnomocnictwa prawa do jednoosobowego działania w imieniu jednostki. Jej siedziba mieściła się w B. przy ul. (...), w tym samym miejscu, gdzie mieściła się siedziba spółki (...). (...) sp z o.o. nie zapłaciła za węgiel spółce (...), lecz w dniu 29 stycznia 2010 r. wysłała pismo z informacją o rzekomych reklamacjach zgłaszanych przez nabywców węgla, które miały być podstawą do odmowy zapłaty spółce (...) za ten węgiel.

Dowody: faktura VAT (**k. 7567**), pismo spółki (...) (**k. 7670**)

Nie wiadomo komu jeszcze J. S. (1) zbył ekogorszek dostarczony przez (...) sp. z o.o. na zlecenie spółki (...). Spółka (...) zapłaciła łącznie dostarczonej spółce (...) węgiel i za jego pakowanie kwotę 308 366 zł, a tytułem zapłaty otrzymała jedynie 53 200 zł. J. S. (1) po licznych interwencjach zobowiązał się zapłacić spółce (...) odszkodowanie w kwocie 350 000 zł, z czego 100 000 zł miało być rekompensatą za utracony zysk. Nie miał jednak możliwości zapłaty tej kwoty, ponieważ nie posiadał środków pieniężnych, ani innych składników majątku, którymi mógłby swobodnie rozporządzać. Swoim zachowaniem J. S. (1) uszczuplił mienie spółki (...) o kwotę około 250 000 zł.

Dowody: zeznania świadków W. G. (2) (**k. 9586-9594, k. 7843-7845**), M. R. (1) (**k. 7759-7762, 7801-7802**), R. A. (**k. 9199-9201, k. 7754v**), pismo spółki (...) (**k. 7541**) oświadczenie J. S. (1) (**k. 7542**).

e) Zachowanie na szkodę Z. F.

W 2008 i 2009 r. J. S. (1) za pośrednictwem pracowników spółki (...) SA zamawiał usługi transportowe na rzecz spółki u Z. F. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą Usługi (...) z siedzibą w S.. J. S. (1) nie informował Z. F. o trudnej sytuacji finansowej spółki, ani o tym, że za wykonane usługi może nie otrzymać wynagrodzenia. W 2009 r. J. S. (1) za wykonane usługi płacił nieregularnie lub nawet nie płacił wcale, jednak Z. F. zachęcał do dalszej współpracy obiecując, że za wszystkie wykonane usługi zapłaci.

W wymienionym wyżej okresie Z. F. świadczył na rzecz spółki (...) SA usługi polegające na przewozie samochodem ciężarowym węgla z K. do C.. Pomimo, że usługi wykonał, otrzymał jedynie część należnego mu wynagrodzenia. Spółka (...) nie zapłaciła należności za przewóz węgla wykonywany od 11 maja do 21 września 2009 r. Była to łącznie kwota 27 365,01 zł.

Dowody: zeznania Z. F. (**k. 9292-9294, k. 4244-4245**).

f) Zachowanie na szkodę W. A. (1)

W 2009 r. J. S. (1) za pośrednictwem pracowników spółki (...) nabywał dla spółki węgiel od W. A. (1) prowadzącej działalność gospodarczą pod nazwą (...) z siedzibą w Ł.. Podobnie jak innych kontrahentów również i jej nie informował o trudnej sytuacji finansowej spółki (...) SA i niemożność wykonywania jej wszystkich zobowiązań.

W. A. (1) nieświadoma tego, że może nie uzyskać całości należności za sprzedany węgiel sprzedawała go spółce (...) odraczając termin płatności. J. S. (1) zapłacił jedynie za część dostarczonego spółce węgla. Spółka nie zapłaciła W. A. (1) za węgiel o wartości 14 000 zł.

Dowody: zeznani świadka W. A. (1) (k. 9374-9375), zeznania świadka J. A. (k. 4228), faktury VAT (k. 4229-4230).

g) Zachowanie na szkodę W. W.

Spółka (...) SA korzystała również z usług polegających na rozładunku węgla z wagonów kolejowych. Wykonywał je w K. W. W. prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą (...). W kwietniu 2009 r. spółka (...) SA nie miała już płynności finansowej i nie mogła spłacać swoich zobowiązań. Pomimo tego J. S. (1) zamawiał usługi polegające na rozładunku wagonów kolejowych, za które miał zapłacić dopiero po pewnym czasie. Począwszy od kwietnia 2009 r. spółka (...) SA nie płaciła za wykonane usługi rozładunku węgla. J. S. (1) nie informował W. W. o trudnej sytuacji finansowej spółki i dużym prawdopodobieństwie, że nie będzie mogła zapłacić za wykonane usługi. W rozmowach zapewniał go o tym, że zobowiązania zostaną uregulowane, a trudności finansowe są przejściowe.

W okresie od 24 kwietnia 2009 r. do 21 października 2009 r. (...) wykonał na rzecz spółki (...) SA usługi rozładunku węgla o wartości 41 310,10 zł. Spółka za te usługi nie zapłaciła, pomimo tego, że W. W. złożył pozew i uzyskał nakaz zapłaty. Nakaz zapłaty wydał Sąd Rejonowy w Białymstoku w dniu 20 grudnia 2010 r. w sprawie VIII GNc 3585/10.

Dowody: zeznania świadka W. W. (k. 4100-4101), faktury VAT (k. 4102-4108), wezwanie do zapłaty (k. 4113), nakaz zapłaty (k. 4115).

h) Zachowanie na szkodę L. M. (1)

W 2009 r. J. S. (1) za pośrednictwem pracowników spółki (...) nabywał dla spółki opakowania foliowe od L. M. (1) prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą (...) z siedzibą w K.. Podobnie jak innych kontrahentów również nie informował go o trudnej sytuacji finansowej spółki (...) SA i niemożności wykonywania jej wszystkich zobowiązań.

L. M. (1) nieświadomy tego, że może nie uzyskać całości należności za sprzedane opakowania sprzedawał je spółce (...) odraczając termin płatności. J. S. (1) zapłacił jedynie za część dostarczonych spółce węgla. Spółka nie zapłaciła L. M. (1) za opakowania nabyte w okresie od 7 sierpnia 2009 r. do 28 września 2009 r. o wartości 6529,69 zł. L. M. (1) pozwał do Sądu spółkę (...) SA, ale pomimo wydania przez Sąd nakazu zapłaty nie odzyskał należności.

Dowody: zeznania świadka L. M. (1) (k. 9448-9451, k. 6662v), nakaz zapłaty (k. 6665).

i) Zachowanie na szkodę W-Z sp. z o.o.

W 2009 r. J. S. (1) za pośrednictwem pracowników spółki (...) SA zaczął zamawiać usługi transportowe na rzecz spółki w spółce (...) sp. z o.o. z siedzibą w K., prezesem zarządu której był H. T.. J. S. (1) nie informował H. T. o trudnej sytuacji finansowej spółki, ani o tym, że za wykonane usługi może nie otrzymać wynagrodzenia. W 2009 r. J. S. (1) za wykonane usługi płacił regularnie. W okresie od 16 do 30 stycznia 2010 r. spółka W-Z wyświadczyła na rzecz spółki (...) SA dwie usługi polegające na przewozie samochodem ciężarowym węgla. Pomimo, że usługi wykonała, nie otrzymała należnego wynagrodzenia. Spółka (...) nie zapłaciła należności za przewóz węgla wykonywany od 16 do 30 stycznia 2010 r. Była to łącznie kwota 3637,19 zł.

Dowody: zeznania H. T. (k. 9328-9329, k. 1049), zamówienia (k. 1072-k.1075), faktury VAT (k. 1050-1066), wezwanie do zapłaty (k. 1067, k.1070).

Łącznie J. S. (1) w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził wymienione wyżej podmioty gospodarcze do niekorzystnego rozporządzenia mieniem o łącznej wartości 420 925,64 zł.

Dowody:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów wymienionych w toku dotychczasowego wyводу. Ponadto Sąd za podstawie ustaleń faktycznych przyjął zeznania świadków szczegółowo wymienionych na kartach 9781-9789 oraz świadków wymienionych na kartach od 9790-9791. Powyższe zeznania ujawniono bez odczytywania.

Sąd wziął również pod uwagę dowody w postaci dokumentów szczegółowo wymienionych na kartach 8987-8992 akt sprawy oraz na kartach 8789-8790.

Ponadto Sąd uwzględnił dowody rzeczowe wymienione na karcie 9790, w szczególności akta 74 spraw komorniczych.

Wyjaśnienia oskarżonego

Oskarżony J. S. (1) przesłuchany po raz pierwszy w toku śledztwa nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. W swoich wyjaśnieniach odniósł się tylko do zarzutu niezgłoszenia wniosku o upadłość w przewidzianym prawem terminie, bowiem tylko taki zarzut postawiono mu w postanowieniu o przedstawieniu zarzutów z 6 marca 2013 r. (**k. 6094**). W złożonych wyjaśnieniach opisał sytuację spółki jako trudną jednak uważał, że trudności mają charakter przejściowy. W tym czasie toczyło się szereg postępowań egzekucyjnych wobec spółki (...) SA. Spółka posiadała również zaległości płatnicze wobec pracowników. Rozmawiał z wierzycielami i byli oni skłonni poczekać. Zamierzał wprowadzić spółkę na giełdę, ale nastąpił kryzys światowy. Wdrożony został też plan naprawczy. Polegał on na przeorientowaniu działalności spółki, która miała zająć się świadczeniem usług w postaci przerobu węgla. Miał dużo klientów. Inne podmioty gospodarcze były zainteresowane zaangażowaniem kapitałowym w spółkę. Firma (...) z P. zamierzała wejść finansowo do spółki (...), podobnie jak jedna z kopalń znajdujących się w Rosji. Wniosek o ogłoszenie upadłości złożył 29 marca 2010 r., z powodu zabezpieczenia węgla na wniosek firmy (...). Po rozmowach z inwestorami wycofał wniosek, chcąc zaczekać na zakończenie sporu. Nie pamiętał, czy księgowia informowała go, że sytuacja spółki uzasadnia złożenie wniosku o ogłoszenia upadłości (**k. 6097-6098**).

Przesłuchany w śledztwie ponownie, tym razem, już na okoliczność wszystkich zarzuconych mu później aktem oskarżenia czynów nie przyznał się do popełniania zarzucanych mu czynów i skorzystał z prawa do odmowy składania wyjaśnień. Podtrzymał wcześniejsze wyjaśnienia, dodał jedynie, że opisane w postanowieniu o uzupełnieniu postanowienia o przedstawieniu zarzutów zdarzenia miały miejsce, ale nie zostały przez niego popełnione w celu osiągnięcia korzyści majątkowej (**k. 8941**).

W toku rozprawy nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów i wyjaśnił, że zdarzenia gospodarcze miały miejsce, ale nie chciał kogokolwiek oszukać.

Odnośnie czynu z pkt. I wyjaśnienia rozpoczął opisując okoliczności, w jakich powstała spółka. Głównym przedmiotem jej działalności był import węgla z Rosji. Oskarżony dążył do tego, aby rozwinąć też inne dziedziny działalności, głównie w zakresie wytwarzania energii odnawialnej. Czynił tak dlatego, że na przełomie lat 2006 i 2007 jego rosyjscy partnerzy uprzedzili go o tym, że w ciągu roku lub półtora rozpocznie się światowy kryzys ekonomiczny i nie będą mogli dostarczać mu węgla na długoterminowy kredyt kupiecki. Wyniki finansowe jego spółki były w tym czasie bardzo dobre, więc postanowił rozszerzyć jej działalność i wprowadzić spółkę na giełdę. Środki uzyskane ze sprzedaży akcji zamierzał zainwestować w produkcję urządzeń służących wytwarzaniu energii odnawialnej. Chciał więc wykazać w prospekcie emisyjnym spółki konkretne plany rozwojowe. W tym celu nabył dla spółki wzór użytkowy konstrukcji wysokotemperaturowych kolektorów słonecznych. Ich produkcja miała zostać wdrożona po wejściu spółki na giełdę i uzyskaniu środków ze sprzedaży akcji. Procedury wprowadzenia spółki na giełdę były długie i kosztowne. Spółkę (...) sp. z o.o. przekształcono w spółkę akcyjną o tej samej nazwie. Jej debiut giełdowy był zaplanowany na październik 2008 r., jednak we wrześniu 2008 r. upadł bank (...) i zgodnie z przewidywaniami Rosjan rozpoczął się światowy kryzys ekonomiczny. Spowodowało to wycofanie się już zapisanych inwestorów i odłożenie procesu wejścia na giełdę na nieokreśloną przyszłość. Koszty przygotowania do debiutu, jak również koszty zakupu licencji na kolektory słoneczne bardzo obciążły budżet spółki (...) SA. Był jednak przekonany, że jego działanie miało widoki powodzenia,

bowiem było zgodne ze strategią rozwoju energetyki w Europie i w Polsce, zakładającą zwiększanie udziału energii odnawialnej w całości wytwarzanej energii. Ryzyko jakie ponosiła spółka było dopuszczalne, bowiem każda działalność gospodarcza pociąga za sobą ryzyko wynikające z nieprzewidywalności sytuacji politycznej i finansowej.

W 2008 r. spółka prowadziła już działalność na polu energii odnawialnej realizując kontrakt na dostawę kolektorów słonecznych i pomp ciepła. Nabytej licencji nie wykorzystano, bo spółka nie posiadała na to środków finansowych.

Odnosnie czynu z pkt. II wyjaśnił, że nie złożył wniosku o ogłoszenie upadłości, ponieważ spółka w 2008 r. r. posiadała park maszynowy i doświadczonych pracowników, dzięki czemu możliwa była kontynuacja produkcji polegającej na przetwarzaniu węgla na tzw. ekogroszek. Dzięki produkcji spółka mogła szybko nadrobić straty finansowe poniesione w związku z wcześniejszym niepowodzeniem związanym z próbą wejścia na giełdę. Przeorientował działalność spółki w ten sposób, że w miejsce przerobu węgla importowanego z Rosji, spółka przerabiała węgiel na rzecz innych firm. Jego zdaniem to założenie sprawdziło się w praktyce i spółka zdobyła wielu kontrahentów. Uważał, że w ciągu roku spółka będzie w stanie odrobić straty. Jednak na przełomie stycznia i lutego 2010 r. firma (...) z siedzibą w K. złożyła doniesienie o przestępstwie, na skutek którego doszło do zatrzymania węgla i jego ważenia. Prokuratura umorzyła śledztwo, ale postanowienie stało się prawomocne dopiero 10 lutego 2011 r. Wobec zamrożenia działalności produkcyjnej już 29 marca 2010 r. złożył wniosek o ogłoszenie upadłości spółki. Wkrótce ujawnili się kontrahenci zainteresowani dalszą działalnością spółki. Dlatego wycofał wniosek. Jednak po tym jak firma (...) złożyła zażalenie na postanowienie w przedmiocie umorzenia śledztwa, nie mogąc dłużej czekać złożył ponownie wniosek o ogłoszenie upadłości. Dokonał tego 7 grudnia 2010 r. Wniosek został odrzucony przez Sąd z powodu braku środków na zaspokojenie kosztów postępowania.

Nie potrafił ustosunkować się do tego, czy w okresie od końca 2008 r., kiedy to oceniał, że spółka w ciągu roku odrobi straty, do końca 2009 r. spółka jakiegokolwiek straty odrobiła. Twierdził, że wyczuwalne było zainteresowanie działalnością spółki. Wynik finansowy za 2009 r. był jednak ujemny. Nie pamiętał jednak czy była to strata operacyjna, czy też zysk nie był dostatecznie duży by pokryć poniesione wcześniej straty. Nie pamiętał, czy zadłużenie spółki wzrosło, czy zmalało.

Ustosunkowując się do zeznań D. R. i innych świadków zeznających na okoliczność współpracy z jego spółką wyjaśnił, że ekogroszek był towarem bardzo poszukiwanym na rynku. Spółka weszła w pewną niszę rynkową i miała szansę z powodzeniem rozszerzyć swoją działalność, gdyby nie późniejsze fałszywe zawiadomienie złożone przez spółkę (...) (**k. 9327**).

Odnosnie czynu z pkt. III (przestępstwa na szkodę wierzycieli) wyjaśnił, że w przekazywał przedmioty należące do spółki jej pracownikom, ponieważ spółka zalegała z wypłatą wynagrodzeń. Przekazane rzeczy były zaliczane na poczet zaległych wynagrodzeń. W żaden sposób nie uszczupliło to zaspokojenia wierzycieli, bowiem pracownicy i tak mieli pierwszeństwo przed innymi wierzycielami.

Odnosnie czynów z pkt. od IV do XVII (przestępstwa oszustwa) wyjaśnił, że operacje nie miały na celu oszukania kogokolwiek, bowiem z większością podmiotów współpracował już wcześniej. Wcześniej wywiązywał się z obowiązku płatności, a dopiero w końcowej fazie nastąpiły trudności. Nigdy nie przedstawiał kontrahentom fałszywej sytuacji finansowej swojej firmy i dlatego uważał, że nikogo nie prowadzono w błąd.

Odnosnie sytuacji finansowej spółki wyjaśnił, że spółka po raz pierwszy odnotowała stratę w 2008 r. W 2007 r. spółka miała zysk rzędu 400 000 zł. W 2009 r. Sytuacja finansowa spółki była trudna. Nie pamiętał, czy księgowa informowała go o potrzebie złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości. Pamiętał natomiast, że księgowa taki wniosek złożyła. Powodem była zaległość w wypłacaniu poborów. Później jednak wniosek został wycofany. Trudności z wypłatą wynagrodzenia dla pracowników nastąpiły wtedy, gdy Rosjanie wstrzymali dostawę węgla. Był to koniec 2008 r. (**k. 9154-9170**).

Oskarżony odnosząc się do zeznań A. M. (1) wyjaśnił, że informacje o tym, że księgowość podejrzewała, że spółka jest niewypłacalna otrzymał bezpośrednio przed złożeniem wniosku o ogłoszenia upadłości (**k. 9188**).

Podczas rozprawy 20 stycznia 2017 r. oskarżony dodatkowo złożył wyjaśnienia szczegółowo odnosząc się do zarzutu dotyczącego oszustwa na szkodę spółki (...) sp. z o.o. Twierdził, że wykonywał umowę zgodnie z jej treścią – przerabiał węgiel i wysyłał informację o ilości sprzedanego węgla i odbiorcach, którym należy wystawić faktury VAT. Jeden z odbiorców złożył reklamację. Również on sam składał reklamację dostawcy węgla spółce (...) sp. z o.o. Pracownicy tej spółki wyjaśnili mu, że niedbale wykonywali swoje obowiązki, gdyż nie mieszała dokładnie węgla w sortowniku. Węgiel dostarczony przez spółkę (...) pochodził z kopalń rosyjskich i był niesortowany.

Obwiniał też spółkę (...) o uniemożliwienie jego firmie zawarcia korzystnej umowy z jedną z kopalń znajdujących się w Rosji. Na skutek zawiadomienia o przestępstwie złożonego przez (...) prokuratura zajęła węgiel znajdujący się w C., co uniemożliwiło kontynuowanie działalności. Po umorzeniu śledztwa Prokuratura zaskarżyła to postanowienie do Sądu, więc węgiel pozostawał w dalszym ciągu zajęty. Wobec tego, że okres przestoju przedłużał się rosyjska firma zrezygnowała z zawarcia umowy, która przyniosłaby jego spółce milionowe przychody.

Sąd zważył, co następuje:

Oskarżony nie przyznał się wprawdzie do popełnienia zarzucanych mu czynów, jednak nie negował, że zdarzenia gospodarcze opisane w poszczególnych zarzutach miały miejsce. Twierdził, że nie popełnił ich umyślnie w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Spór w niniejszej sprawie dotyczył zatem nie uzewnętrznionego zachowania oskarżonego, ale wyłącznie zamiaru z jakim podejmował poszczególne zachowania.

Oдноśnie czynu z pkt. 1

Nie ma wątpliwości, co do tego, że oskarżony nabył licencję na prawo do przemysłowego wykorzystywania wzoru użytkowego konstrukcji wysokotemperaturowych kolektorów słonecznych. Spór dotyczy jedynie tego, czy ta transakcja miała uzasadnienie ekonomiczne oraz zamiaru oskarżonego.

Oskarżony twierdził, że posiadanie licencji przysporzy spółce korzyści bowiem uwiarygodni wobec inwestorów jej zdolność do podjęcia produkcji wysokotemperaturowych kolektorów słonecznych. Posiadanie tej licencji miało poprawiać wizerunek spółki przed jej wprowadzeniem na giełdę. Oskarżony wyjaśnił również, że środki pochodzące z emisji miały wystarczyć na uruchomienie produkcji tych kolektorów. Nie doszło do tego jedynie z powodu upadku banku (...) i rozpoczęcia się światowego kryzysu finansowego. Oskarżony podkreślał, że jego spółka posiadała doświadczenie w pozyskiwaniu energii ze źródeł odnawialnych. Doświadczenie wynikało z realizacji zlecenia Archidiecezji D. na montaż pomp ciepła.

Wyjaśnienia te są sprzeczne z prawdą. Spółka nie posiadała żadnego zaplecza umożliwiającego jej rozpoczęcie produkcji urządzeń zaawansowanych technologicznie. Jej dotychczasowa działalność polegała na handlu węglem a także na jego rozdrabnianiu, sortowaniu i pakowaniu. Nie była to działalność szczególnie skomplikowana. Nie wymagała też nowoczesnej technologii. Spółka nie posiadała środków na zakup urządzeń produkcyjnych i budowę nowoczesnego zakładu. Wątpliwe jest, by emisja akcji o wartości od 3 000 000 zł do 5 000 000 zł (kwota wynika z wyjaśnień oskarżonego **k. 9160**) umożliwiła rozpoczęcie takiej działalności produkcyjnej, zwłaszcza, że oskarżony zamierzał podzielić tę kwotę na trzy części służące realizacji różnych celów gospodarczych.

Nieprawdziwe są również wyjaśnienia oskarżonego jakoby spółka posiadała doświadczenie w pozyskiwaniu energii odnawialnej. Spółka (...) sp. z o.o. wygrała wprawdzie przetarg zorganizowany przez Diecezję D. na montaż pomp ciepła, jednak tego projektu nie realizowała własnymi siłami. Całość prac wykonywała spółka (...) sp. z o.o. Świadczą o tym zeznania T. K. (2) (k. 1-2, k. 5239-2541) oraz dokumentacja dotycząca współpracy spółki (...) z (...) SA (k. 457-512). To pracownicy spółki (...) zdobywali doświadczenia, a nie pracownicy spółki kierowanej przez oskarżonego.

Warto również dodać, że czym innym jest montaż nabytych i wyprodukowanych pomp ciepła, a czym innym produkcja od podstaw wysoko zaawansowanego technologicznie urządzenia.

Oskarżony w żadnej mierze nie mógł wykorzystać nabytej licencji w dającym się przewidzieć terminie. Jej wykorzystanie wymagałoby nie tylko zakończonej powodzeniem emisji akcji, ale również budowy zakładu produkcyjnego, nabycia odpowiednich urządzeń i przeszkolenia załogi lub pozyskania do pracy wcześniej przeszkolonych osób.

Warto również dodać, że oskarżony nie pokazywał księgowej tej licencji ani związanej z nią dokumentacji technicznej, o czym zeznawała A. M. (1) (**k. 932**). Z jej zeznań wynika, że nabycie licencji doradziła firma doradcza zajmująca się wprowadzeniem spółki na giełdę i że licencja miała podnieść wartość spółki (**k. 932**). W ocenie Sądu oskarżonemu chodziło jedynie o stworzenie pozorów, że kierowana przez niego spółka posiada zdolność do podjęcia działalności w zakresie wytwarzania zaawansowanych technologicznie urządzeń. Za te pozory spółka zapłaciła znaczną kwotę pieniędzy, o czym będzie mowa poniżej. Spółka w żaden sposób licencji nie wykorzystwała. Nie przyjęła jej do użytkowania. Nie zwróciła jej W. P., ani nie podjęła kroków mających na celu jej sprzedaż. Pieniądze wydane na jej nabycie nie przyniosły spółce żadnej korzyści, a jedynie uszczupliły jej majątek.

Kwestią wymagającą wyjaśnienia jest wysokość szkody spowodowanej nabyciem licencji. Na wstępie należy zaznaczyć, że dokumenty księgowe potwierdzają jedynie zapłacenie za licencję ceny netto, kwoty 583 000 zł. Nie ma dowodów potwierdzających zapłatę podatku VAT.

Istotne znacznie dla ustaleń w tym zakresie mają dokumenty w postaci dowodów wypłaty wystawione przez (...) sp. z o.o. na rzecz PPHU (...). Są to dowody wypłaty z dnia 20.05.2008 roku na kwotę 100 000, 00 zł, z dnia 28.05.2008 roku na kwotę 150 000,00 zł, z dnia 30.05.2008 roku na kwotę 43 000,00 zł (oryginały w segregatorze nr 29, kserokopie k. 9755, k. 976, k. 9757, dokumenty okazywane podczas rozprawy z dnia 14 lutego 2018 r. **k. 9760-9761**). W świetle zeznań A. M. (1) pieniądze te zostały wypłacone z kasy spółki i przekazane drugiej stronie umowy jako spłata zobowiązania (**k. 9760**). Znajduje to odzwierciedlenie w raporcie kasowym za okres od 1 do 31 maja 2008 r.

W aktach sprawy znajdują się również dokumenty zatytułowane – „Dowód wpłaty, Pokwitowanie” z 27 maja 2008 r. na kwotę 270 000 zł i dołączone do niego polecenie księgowania z adnotacją „Opłata z zaliczki J. S. (1)” oraz „Dowód wpłaty, Pokwitowanie” z 10 maja 2008 r. na kwotę 20 000 zł i dołączone do niego polecenie księgowania z adnotacją „Opłata (...) gotówką z zaliczki M. P. (2)”. Zgodnie z zeznaniami A. M. (1) pieniądze, których wpłatę potwierdzały oba te dokumenty nie pochodziły ze środków spółki, ale zostały wpłacone przez oskarżonego i M. P. (2). Nie uszczupliły one w żaden sposób majątku spółki (**k. 9760**). Nie oznacza to, że pieniądze te nie miały zostać w przyszłości rozliczone. Powiększyły one zobowiązania spółki wobec J. S. (1) i M. P. (2). Jednak do takiego rozliczenia nie doszło. Jak wynika z opinii ustnej M. B. (2) na dzień 31 stycznia 2010 r. spółka (...) SA posiadała zobowiązania wobec J. S. (1) w wysokości 468 000,00 zł (**k. 7058, k. 9648-9649**). Jest to kwota znacznie przewyższająca owe 270 000 zł, które J. S. (1) zapłacił za licencję, a które zostały zaksięgowane jako zobowiązanie spółki wobec niego. Zważywszy na wysokość zobowiązania na koniec działalności spółki należało uznać, że spółka pieniędzy oskarżonemu nie zwróciła. Nie doszło zatem do uszczuplenia jej majątku w tym zakresie. Podobnie należy ocenić rozliczenia z M. P. (2).

Powyższe rozważania prowadzą do wniosku, że spółka poniosła szkodę mniejszą niż wynikająca z opisu czynu w akcie oskarżenia. Majątek spółki został uszczuplony wyłącznie przez wypłatę pieniędzy z jej kasy w łącznej kwocie 293 000 zł. Zapłata części zobowiązania spółki nastąpiła ze środków jej udziałowców, a część zobowiązań (równowartość podatku VAT) nie została w ogóle zapłacona. Dlatego Sąd zmienił opis czynu przypisując oskarżonemu w pkt. 1. części rozstrzygającej wyroku spowodowanie szkody w majątku spółki w wysokości 293 000 zł.

Odnosząc się do zamiaru oskarżonego należało uznać, że działał on z zamiarem ewentualnym. Jego wyjaśnienia jakoby nabycie licencji miało przynieść spółce znaczne korzyści, a jedynie rozpoczęcie się kryzysu finansowego uniemożliwiło pozyskanie środków na produkcję kolektorów jest niewiarygodne. Jak już wyżej zostało wykazane spółka (...) nie miała takich możliwości, ani nie mogła ich stworzyć w krótkim czasie. Oskarżony był świadomy, że licencja miała

polepszać wizerunek spółki w czasie jej debitu giełdowego. Przewidywał, że nie wykorzysta licencji i godził się na utratę poniesionych przez spółkę środków.

Reasumując, wina oskarżonego w zakresie czynu z pkt. 1. nie może budzić żadnych wątpliwości.

Odnosnie czynu z pkt. 2.

Podstawowe znaczenie dla dokonania oceny, czy oskarżony jest winny popełnienia czynu z pkt. 2 mają ustalenia dotyczące sytuacji finansowej spółki (...) SA. Są one punktem wyjścia do dalszych rozważań, dotyczących nie tylko przestępstwa z art. 586 k.s.h., ale również przestępstw z pkt. 3 i 4, czyli przestępstwa na szkodę wierzycieli i przestępstwa oszustwa. Dzieje się tak ponieważ ocena podejmowanych przez oskarżonego decyzji musi być dokonywana przez pryzmat kondycji finansowej zarządzanej przez niego spółki. Dlatego analizę zgromadzonych dowodów wypada zacząć od tych wskazujących na kondycję finansową spółki.

Podstawowymi dowodami w tym zakresie są opinie sporządzone przez Biuro (...) w L. (**k. 5849-6039, k. 7031-7259, k. 9643-9649**).

Opinie zostały sporządzone przez zespół biegłych, w którym osobą opiniującą była M. B. (2). Opinie należy uznać za rzetelne, fachowe, kompletne logiczne i jasne. Biegli odnieśli się do wszystkich istotnych zagadnień a swoje ustalenia oparli o kompletny materiał dowodowy. Materiał ten został przez opiniującą szczegółowo wymieniony w części wstępnej. W odniesieniu do każdego z omawianych zagadnień biegli odwoływali się do dokumentów źródłowych. Treści tych dokumentów nikt nie kwestionował. Wnioski, które biegli wywiedli są oparte o prawdziwe przesłanki i zgodne z zasadami logicznego rozumowania. Ustalenia biegłych zostały przedstawione w sposób jasny i przejrzysty, dzięki czemu trudna materia jest w pełni zrozumiała.

Jedynym mankamentem opinii podstawowej i uzupełniającej sporządzonych w toku śledztwa było pominięcie prawomocnych decyzji Urzędu Kontroli Skarbowej w B. z dnia 22 listopada 2011 r. o numerze (...) (***k. 6041-6048***) i decyzji z 24 listopada 2011 r. o numerze (...) (***k. 6049-6056***). Decyzje te zostały jednak dołączone do akt już po sporządzeniu opinii podstawowej i biegli nie mogli się z nimi zapoznać. W toku rozprawy biegła M. B. (2) zapoznała się z treścią tych decyzji i biorąc je pod uwagę skorygowała swoje ustalenia dotyczące wyniku finansowego spółki (...) sp. z o.o. za rok 2007.

Korekta tych ustaleń ułatwiła zrozumienie dlaczego nastąpiło gwałtowne pogorszenie sytuacji finansowej spółki w 2008 r. Otóż sytuacja ta nie przedstawiała się tak dobrze jak to wynikało ze sprawozdań finansowych spółki sporządzonych na koniec 2007 r. skoro spółka nie osiągnęła zysku rzędu 411 000 zł, a jedynie około 54 000 zł. Ponadto działalność podstawowa spółki przyniosła jej straty rzędu 280 000 zł. Dlatego spółka w 2008 r. rozpoczynając przekształcenia nie dysponowała znaczącą nadwyżką kapitałów, choć co innego wynikało ze sprawozdań finansowych. Skoro jednak były one nierzetelne, to nie odzwierciedlały prawdziwej sytuacji finansowej.

Należy jednak podkreślić, że korekta ustaleń w zakresie wyników za rok 2007 r. nie miała znaczenia dla bytu przestępstw zarzucanych oskarżonemu. Zarzucono mu bowiem popełnienie przestępstw w grudniu 2008 r. i w roku 2009, czyli w czasie, gdy spółka utraciła płynność finansową, a wysokość jej zobowiązań przekroczyła wartość jej majątku. Wyjątkiem jest czyn z pkt. 1, lecz byt tego przestępstwa nie zależy od sytuacji finansowej spółki.

Wnioski zawarte w opinii znalazły potwierdzenie w innych dowodach. Świadek A. M. (1), która prowadziła rachunkowość spółki zeznała, że jej sytuacja finansowa na koniec 2008 r. była tak zła, że sporządziła pismo, w którym informowała zarząd spółki o wystąpieniu przesłanek do jej upadłości.

Podobnej treści zeznania złożył świadek M. L., który jako biegły rewident badał prawidłowość sporządzonego sprawozdania finansowego. Również jego zdaniem kapitały spółki osiągnęły wartość ujemną.

O trudnej sytuacji finansowej świadczy również akt notarialny, którym oskarżony ustanowił hipotekę na rzecz spółki (...). Ten dokument potwierdza, że na dzień 10 lutego 2007 r. zadłużenie spółki (...) wobec (...) wynosiło 635 790

dolarów amerykańskich (USD), co odpowiadało 1 361 863,44 zł. Skoro 26 czerwca 2008 r. oskarżony ustanowił hipotekę w celu zabezpieczenia należności tej spółki, to kierowana przez niego spółka (...) nie mogła swojego zobowiązania spłacić.

Inne dowody wskazujące na niewypłacalność spółki w drugiej połowie 2008 r. to powołane już powyżej nakazy zapłaty. Nakaz zapłaty wydany przez Sąd Okręgowy w Warszawie 14 stycznia 2009 r. w sprawie XX Gnc 683/08, którym ten Sąd zasądził od spółki (...) SA na rzecz spółki (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. kwotę 265 106 zł z ustawowymi odsetkami od 17 września 2008 r. świadczy o tym, że spółka 17 września 2008 r. posiadała wymagalne zobowiązania wobec (...) sp. z o.o. 17 września 2008 r. to pierwszy dzień, po dacie wymagalności zobowiązania spółki (...) SA wobec (...) sp. z o.o. Od tego dnia należały się tej spółce odsetki ustawowe.

Sąd Rejonowy w Suwałkach wydał 6 nakazów zapłaty na rzecz F. S. prowadzącego Zakład (...) w S.. Zostały one wydane w dniach w dniu 14 maja 2008 r., 29 maja 2008 r., 29 lipca 2008 r., 6 sierpnia 2008 r., 4 listopada 2008 r. i 2 grudnia 2008 r. Wszystkie zobowiązania wobec F. S. były więc wymagalne już latem 2008 r.

Reasumując opinia ma nie tylko solidne podstawy merytoryczne, ale została potwierdzona innymi dowodami. Siłą rzeczy wymienione wyżej dowody potwierdzają wnioski biegłych fragmentarycznie. Ustalenie zawarte w opiniach w sposób najbardziej pełny charakteryzują sytuację finansową spółki i dlatego Sąd opinie te przyjął za podstawę swoich ustaleń faktycznych. Szczegółowe ustalenia zawarte w opiniach zostaną powołane w miarę potrzeb w celu oceny innych dowodów.

Przestępstwo niezgłoszenia wniosku o ogłoszenie upadłości jest przestępstwem umyślnym. Dowodem, tego, że oskarżony chciał je popełnić, to znaczy ukształtował swoją wolę tak, by pomimo świadomości wystąpienia przesłanek do złożenia wniosku o ogłoszenia upadłości, wniosku tego nie składać są zeznania świadka A. M. (1).

Oskarżony twierdził, że informacje o tym, że księgowość podejrzewała, iż spółka jest niewypłacalna otrzymał bezpośrednio przed złożeniem wniosku o ogłoszenia upadłości (**k. 9188**). Gdyby to twierdzenie było zgodne z prawdą nie ponosiłby winy.

Wyjaśnienia te pozostają jednak w sprzeczności z wyjaśnieniami złożonymi w postępowaniu przygotowawczym, kiedy oskarżony przyznał, że w okresie objętym zarzutem spółka znajdowała się trudnej sytuacji finansowej i realizowano plan naprawczy (**k. 6097**). Podobnie oskarżony wyjaśniał na rozprawie w dniu 16 czerwca 2015 r. (**k. 9155-9156**). Twierdził, że nie złożył wniosku o ogłoszenie upadłości, ponieważ spółka w 2008 r. posiadała park maszynowy i doświadczonych pracowników, dzięki czemu możliwa była kontynuacja produkcji polegającej na przetwarzaniu węgla na tzw. ekogroszek. Dzięki produkcji spółka mogła szybko nadrobić straty finansowe poniesione w związku z wcześniejszym niepowodzeniem związanym z próbą wejścia na giełdę. Przeorientował działalność spółki w ten sposób, że w miejsce przerobu węgla importowanego z Rosji, spółka przerabiała węgiel na rzecz innych firm. Jego zdaniem to założenie sprawdziło się w praktyce i spółka zdobyła wielu kontrahentów. Uważał, że w ciągu roku spółka będzie w stanie odrobić straty (**k. 9155-9156**).

W ocenie Sądu oskarżony był świadomy trudnej sytuacji finansowej jego spółki już w grudniu 2008 r., a wyjaśnienia złożone w reakcji na treść zeznań A. M. (1) są sprzeczne z prawdą. Oskarżony wiedział przecież o tym, że jego spółka nie była w stanie zapłacić dostawcy węgla, spółce (...). Osobiście na jej rzecz ustanowił hipotekę. Oskarżony wiedział też o tym, że spółka nie spłacała zobowiązań wobec spółki (...). Były to kwoty przekraczające 400 000 zł.

Należności wobec F. S. narastały od wiosny 2008 r. Sąd Rejonowy w Suwałkach wydał nakazy zapłaty 14 maja 2008 r., 29 maja 2008 r., 29 lipca 2008 r., 6 sierpnia 2008 r., 4 listopada 2008 r. i 2 grudnia 2008 r. W związku ze sprawami o zapłatę spółce musiała być doręczana korespondencja – wezwania zapłaty czy odpisy nakazów zapłaty.

Oskarżony działając w imieniu spółki nie płacił składek na ubezpieczenia społeczne zatrudnionych przez spółkę pracowników już od lipca 2008 r. (**k. 4996**). Z zeznań pracowników wynika również, że spółka pod koniec 2008 r. nie płaciła im wynagrodzeń.

Oskarżony nie tylko wiedział o trudnej sytuacji finansowej spółki, ale nawet podjął środki zmierzające do zapewnienia jej dalszego funkcjonowania – rzeczywiście i pozornie przeniósł własność rzeczy ruchomych należących do spółki. Między innymi przeniósł na S. S. (1) własność linii służącej do produkcji ekogroszku. Miało to miejsce 3 grudnia 2008 r. (**k. 7430**).

Wszystkie wskazane powyżej okoliczności świadczą o tym, że oskarżony wiedział o zaistnieniu przesłanek do ogłoszenia upadłości. Wiedział zarówno o tym, że spółka trwale zaprzestała spłaty zobowiązań jak również o tym, że na koniec 2008 r. wartość jej zobowiązań przekraczała wartość jej majątku. Pomimo tej wiedzy nie złożył wniosku o ogłoszenie upadłości.

Odnosząc się do wyjaśnień oskarżonego, jakoby istniały podstawy, aby przewidywać, że spółka odrobi straty i spłaci zobowiązania należy wskazać, że powoływane okoliczności nie mogą mieć znaczenia dla jego odpowiedzialności. W razie zaistnienia nawet tylko jednej z dwóch form niewypłacalności złożenie wniosku o ogłoszenie upadłości jest obowiązkiem a nie uprawnieniem członka zarządu spółki. Przewidywania oskarżonego nie miały znaczenia. Najpóźniej 14 dni po zapoznaniu się z bilansem spółki za 2008 r. oskarżony miał obowiązek złożyć wniosek o ogłoszenie upadłości.

Ponadto wyjaśnienia, jakoby uważał, że spółka może odrobić straty należy uznać za nielogiczne. Być może oskarżony rzeczywiście tak uważał, ale nie było ku temu podstaw. Niezrozumiałe jest dlaczego spółka, która dotychczas ponosiła straty miała prowadząc tę samą działalność osiągać wysokie zyski. W 2008 r. spółka przetwarzała własny węgiel i mimo to poniosła stratę. Przetwarzanie własnego węgla, nabytego np. w Rosji dawało możliwość osiągnięcia większego zysku, niż przetwarzanie węgla powierzonego. Przedsiębiorca importujący węgiel i nabywający go w celu przetworzenia osiąga korzyść wynikającą nie tylko z marży za sprzedawany węgiel, ale również z marży za jego przetworzenie.

Przedsiębiorca przetwarzający węgiel mu powierzony uzyskuje tylko wynagrodzenie za usługę. Oskarżony przyznał, że tak jest odpowiadając na pytanie pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego (**k. 9166**). Skoro przetwarzając własny węgiel spółka nie osiągała dostatecznych dochodów, aby pokryć koszty działalności, to jak miała je osiągnąć po zmniejszeniu rentowności?

Oskarżony odnosząc się do zeznań świadka D. R. twierdził wprawdzie, że spółka weszła w niszę rynkową, bo ekogroszek był bardzo na rynku poszukiwany, ale efekty finansowe spółki tego nie potwierdzają. Jak wynika z opinii biegłych z Biura (...) w L. spółka w dalszym ciągu była nierentowna i jej działalność przynosiła straty. W 2009 r. nie odnotowała zysku, ale poniosła stratę rzędu 2 981 000 zł (**k. 5883, k. 5889**).

Strata ta nie ma nic wspólnego ze wstrzymaniem produkcji po zawiadomieniu o przestępstwie złożonym przez spółkę (...). Zawiadomienie to spółka (...) złożyła do prokuratury na początku lutego 2010 r. Wynik finansowy za rok 2009 był ustalany na koniec roku, czyli na 31 grudnia 2009 r. Strata powstała zatem przed złożeniem zawiadomienia, które skutkowało zaprzestaniem działalności produkcyjnej.

Rozmiar straty za rok 2009 jest bardzo znaczny. Strata jest dwukrotnie wyższa od straty poniesionej w roku 2008. Strata ta była wynikiem kontynuowania działalności gospodarczej przez nierentowną spółkę. Obciążała ona głównie dostawców spółki, bowiem w 2009 r. spółka musiała całą swoją działalność finansować kapitałami obcymi.

Reasumując, oskarżony wiedział o zaistnieniu przesłanek do złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości. Dowiedział się o tym najpóźniej zapoznając się z bilansem za 2008 r., czyli 31 marca 2009 r. Zgodnie z art. 21 ust. 1 ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. Prawo upadłościowe (Dz.U. z 2003 r., Nr 60, poz. 535 z późn. zm.) w brzmieniu obowiązującym w 2009 r. dłużnik miał obowiązek złożenia w sądzie wniosku o ogłoszenie upadłości w terminie dwóch tygodni od dnia, w którym nastąpiła podstawa do jej ogłoszenia. W tym terminie oskarżony świadomie wniosku nie złożył.

Odnosnie czynu z pkt. 3.

Oskarżony nie kwestionował tego, że spółka (...) SA na koniec 2008 r. posiadała liczne niespłacone zobowiązania. O tym, że takie zobowiązania istniały świadczą dokumenty w postaci akt komorniczych powołanych w części dotyczącej stanu faktycznego oraz zeznania świadków T. K. (1) (k. 2915-16), P. K. (1) (k. 3509-10), M. W. (1) (k. 3532-34), R. H. (k. 4091-93, 7509-10), E. S. (k. 4094-95), G. S. (k. 4119-20), J. W. (k. 4124-25), J. Ł. (k. 4128-29), T. M. (k. 4130-32, 7513), E. Ż. (k. 4163-64), M. M. (1) (k. 4181-82), T. W. (1) (k. 4196-97), S. B. (1) (k. 4262-63), M. B. (3) (k. 4318-19), M. S. (1) (k. 4322-23), Z. S. (k. 4489-90), M. M. (2) (k. 4504-5), B. W. (1) (k. 4619-20), M. C. (2) (k. 4726-27), M. R. (2) (k. 4996-97), M. S. (2) (k. 5348-49), K. G. (1) (k. 5367-68), W. J. (k. 5454-61), K. M. (k. 6376), J. N. (2) (k. 6515-16), G. K. (2) (k. 6534), I. B. (k. 6601), J. Ł. (k. 6626), Z. G. (k. 6683), M. M. (3) (k. 6729-30), J. N. (1) (k. 6736), A. K. (k. 6760), K. O. (k. 6802), T. W. (2) (k. 6944-45), M. K. (1) (k. 7026-27),

O tym, że w odniesieniu do części zobowiązań spółki (...) zostały wydane nakazy zapłaty świadczą dokumenty w postaci akt postępowań komorniczych i kserokopii nakazów zapłaty (akta komornicze (...)) załączniki nr 67 i 68., nakazy zapłaty k. 457, k. 1430). Zeznania świadka M. T. (3) są dowodem, tego, że Oddział ZUS w B. wystawił tytuły wykonawcze dotyczące spółki (...) SA na łączną 187 832,18 zł (**k. 4996**), które należy traktować jako orzeczenia innego organu państwowego, o których mowa w art. 300 § 2 k.k.

Żadna z powyższych okoliczności nie była przedmiotem sporu. nie ma też żadnych rozbieżności pomiędzy treścią wymienionych wyżej dowodów. Są one w pełni wiarygodne.

Nie ulega również wątpliwości, że oskarżony działając w imieniu spółki (...) SA zbył samochody, zestawy komputerowe suwnicę bramową, agregat prądotwórczy, ładowarkę do węgla, linię do produkcji brykietu, przesiewacz do węgla, kruszarkę do węgla, koparko-ładowarkę O. i kontener.

Świadczą o tym zeznania S. S. (1) (k. 9235-9246, k. 7423v-7424), B. H. (k. 9171-9175, k. 5373-5374, k. 7302-7303), R. G. (1) (k. 9201-9203, k. 133-134, k. 7451v), A. I. (2) wcześniej T. (k. 9247-9249, k. 144-145, k. 6794v, k. 7361v) i A. M. (1) (k. 9193-9198, k. 932-933, k. 6074-6075, k. 7360v).

Oskarżony nie negował tych transakcji, wyjaśnił jednak, że zbywając wymienione wyżej rzeczy nie uszczuplił zaspokojenia wierzycieli, bowiem przekazał je nieodpłatnie pracownikom spółki, którym spółka zalegała z wypłata wynagrodzenia.

Istotnie, zgodnie z art. 1025 § 1 k.p.k. z kwoty uzyskanej z egzekucji wierzytelności zaspokaja się w następującej kolejności:

- 1) koszty egzekucyjne;
- 2) należności alimentacyjne;
- 3) należności za pracę za okres 3 miesięcy do wysokości najniższego wynagrodzenia za pracę określonego w odrębnych przepisach oraz renty z tytułu odszkodowania za wywołanie choroby, niezdolności do pracy, kalectwa lub śmierci i koszty zwykłego pogrzebu dłużnika;
- 4) należności zabezpieczone hipoteką morską lub przywilejem na statku morskim;
- 5) należności zabezpieczone hipoteką, zastawem, zastawem rejestrowym i zastawem skarbowym albo korzystające z ustawowego pierwszeństwa oraz prawa, które ciążyły na nieruchomości przed dokonaniem w księdze wieczystej wpisu o wszczęciu egzekucji lub przed złożeniem do zbioru dokumentów wniosku o dokonanie takiego wpisu;
- 6) należności za pracę niezaspokojone w kolejności trzeciej;
- 7) należności, do których stosuje się przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2012 r. poz. 749, z późn. zm.), o ile nie zostały zaspokojone w kolejności piątej;

9) należności wierzycieli, którzy prowadzili egzekucję;

10) inne należności.

Wierzytelności dalszych kategorii są zaspokajane jedynie wtedy, gdy po zaspokojeniu wierzytelności wcześniejszych kategorii pozostają środki na ich zaspokojenie.

Nietrudno zauważyć, że należności za pracę należą do kategorii trzeciej i szóstej, zaś należności wierzycieli, którzy prowadzili egzekucję do kategorii dziewiątej. Jednak nie wszystkie transakcje stanowiły prawdziwe zaspokojenie roszczeń pracowniczych. W przypadku zestawów komputerowych zbytych A. T., R. G. (1) i A. M. (1) nie chodziło o zaspokojenie ich słusznym roszczeń wynikających z braku zapłaty wynagrodzenia za pracę, ale o dokonanie czynności stwarzającej pozory skutecznego przeniesienia własności. Zestawy komputerowe były niezbędne do tego by spółka funkcjonowała. Ich rzekomi nabywcy nie zabrali ich z jej siedziby, ale w dalszym ciągu wykorzystywali je do pracy. O prawdziwych intencjach oskarżonego świadczą zeznania A. I. (2) wcześniej T., która stwierdziła, że nabyła komputer, ponieważ bała się, że może stracić pracę jeżeli zostanie zlicytowany (**k. 9247-9249**). Oskarżonemu chodziło o to, by w razie zajęcia zestawów komputerowych przez komornika wykazać, że stanowią własność innych osób i nie podlegają zajęciu. Jednocześnie chciał tego, by te zestawy dalej służyły działalności spółki. Pracownikom groziło widmo pozostania bez pracy, więc na takie rozwiązanie się godzili. A. I. (2), A. M. (1) i R. G. (1) nie zabrali nawet tych komputerów do domu.

S. S. (1) wbrew swoim twierdzeniom nie był pracownikiem spółki. Doradzał oskarżonemu w sprawach związanych z wprowadzeniem spółki na giełdę, ale w toku rozprawy nie potrafił wskazać swoich obowiązków pracowniczych (k. 9235-9246, k. 7423v-7424). Z umowy, którą przeniesiono własność szeregu maszyn i urządzeń wynika, że oskarżony przekazał mu je nie z tytułu zaległego wynagrodzenia za pracę, ale jako rozliczenie wkładu pieniężnego na poczet akcji, których emisja nie doszła do skutku (k. 7430). Nabyte przez niego urządzenia do produkcji ekogroszku zostały niemal niezwłocznie wynajęte spółce po to, by ta mogła kontynuować produkcję (k. 7432-7433). Nawet jeżeli umowa ta miała charakter rzeczywisty, to S. S. (1) nie należał do żadnej kategorii uprzywilejowanych wierzycieli, których roszczenia powinny być zostać zaspokojone przed innymi. Wręcz przeciwnie, należał do kategorii dziesiątej, bo był dłużnikiem nieprowadzącym egzekucji. Nie było żadnych powodów, aby spłacać jego wierzytelność z pokrzywdzeniem innych wierzycieli.

O zamiarze oskarżonego świadczą też inne czynności – wystawienie faktury VAT potwierdzającej sprzedaż kontenera K. S.. Z zeznań tego świadka wynika, że nie zawarł takiej umowy, a o tym, że miał mu być sprzedany kontener dowiedział się w toku przesłuchania (k. 9270-9272, k. 7363v). Z kolei sprzedaż koparko-ładowarki nastąpiła na rzecz powiązanej spółki (...) sp. z o.o. Również ta maszyna miał służyć spółce (...) do produkcji.

Akta komornicze i zeznania świadka E. D. (k.1138-1139, k. 7025) świadczą o tym, że egzekucja z majątku spółki jedynie w minimalnym stopniu mogła zaspokoić roszczenia wierzycieli. Sprzedaż w drodze licytacji zbytego przez oskarżonego mienia umożliwiłaby zaspokojenie roszczeń w nieco większym stopniu, choć biorąc pod uwagę łączną wysokość zadłużenia spółki w dalszym ciągu zaspokojenie mogłoby dotyczyć tylko niewielkiej części należności wierzycieli.

W świetle przytoczonych powyżej okoliczności należy uznać, że oskarżony był świadomy tego, że spółka ma wielu wierzycieli, że znajduje się w stanie grożącej niewypłacalności i że część wierzytelności została zasądzona orzeczeniami sądów. Mimo tej świadomości zbywał mienie należące do spółki. Czynił to w taki sposób, by spółka mogła dalej funkcjonować. Jego zachowanie miało na celu uszczuplenie zaspokojenia wierzycieli jak i udaremnienie wykonania orzeczeń. Gdyby bowiem orzeczenia zostały wykonane spółka przestałaby funkcjonować. Oskarżony działał zatem zamiarem bezpośrednim o szczególnym zabarwieniu.

Sąd zmienił opis czynu eliminując z niego dwie transakcje polegające na zbyciu samochodów osobowych M. C. (1) i R. G. (1). M. C. (1) nabywając samochód nie był już pracownikiem spółki. Nie używał go zatem do celów służbowych. Samochód otrzymał w zamian za zaległe wynagrodzenie.

R. G. (1) otrzymał samochód również w za zaległe wynagrodzenie. Z jego wynika, że używał tego samochodu do celów prywatnych.

Zbycie obu samochodów miało więc charakter rzeczywisty. Żadna z tych czynności nie pociągnęła za sobą skutku w postaci uszczuplenia należności wierzycieli. Należności M. C. (1) i R. G. (1) należały do kategorii trzeciej, więc podlegały zaspokojeniu przed innymi wierzytelnościami. Zbycie tych samochodów nie zmieniało sytuacji wierzycieli.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd zmienił opis czynu przypisanego oskarżonemu usuwając z niego zbycie samochodów wymienionym wyżej osobom.

Odnosnie pkt. 4.

Nie ulega wątpliwości, że oskarżony zawarł umowy z (...) SA, A. R. (1), spółką Centrum (...) sp. z o.o. w W., Z. F., W. A. (1), W. W., L. M. (1), spółką (...) sp. z o.o. z siedzibą w K.. Nabywanie przez oskarżonego towarów i usług od tych podmiotów gospodarczych zostało potwierdzone zeznaniami świadków a w większości przypadków również dokumentami w postaci zamówień, umów i faktur VAT. Zeznania świadków i powołane wyżej dokumenty są w pełni wiarygodne. Nie ma między nimi sprzeczności. Oskarżony tych dowodów nie kwestionował. Nie negocjował zaistnienia zdarzeń gospodarczych, a jedynie swój zamiar.

Wyjaśnieniom oskarżonego nie można dać wiary. Przeczą im powoływane już wyżej okoliczności w jakich znalazła się spółka (...) oraz zeznania pokrzywdzonych. Żaden z pokrzywdzonych nie był przez oskarżonego informowany o tym, że spółka (...) może nie zapłacić za dostarczony towar lub wykonaną usługę. Z zeznań Z. F. i W. W. wynika, że upominali się o zaległe należności. W trakcie tych rozmów oskarżony zachęcał ich do tego, by w dalszym ciągu świadczyli usługi i obiecywał zapłatę w późniejszym terminie. Kondycja finansowa spółki oskarżonego w dalszym ciągu pogarszała się, więc musiał być świadomy, że obietnicy nie spełni. Dlatego, pomimo długotrwałej współpracy z Z. F. i W. W. należało uznać, że oskarżony wprowadzał ich w błąd.

Spółka (...) nabywała towary i usługi od W. A. (1), L. M. (1), spółki (...) SA, A. R. (1), spółki Centrum (...) sp. zoo w W. i spółki (...) sp. z o.o. z siedzibą w K.. Ci przedsiębiorcy nie mieli J. S. (1) bezpośredniego kontaktu. Jednak sam fakt zawierania umów w sytuacji, w której oskarżony wiedział, że kierowana przez niego spółka nie będzie mogła się z nich wywiązać należy ocenić jako działanie oszukańcze. Umowa sprzedaży, zgodnie z którą nabywca ma zapłacić cenę w określonym terminie po odbiorze towaru, zawiera zobowiązanie nabywcy do zapłaty ceny. Analogiczne oświadczenie woli zawiera umowa, które przedmiotem jest odpłatne wykonanie usługi. Takie oświadczenie dotyczy również woli nabywcy, jego zamiaru zapłaty zgodnie z warunkami zawartej umowy. Jest rzeczą oczywistą, że kupujący może chcieć wywiązać się z umowy, to znaczy zapłacić cenę tylko wtedy, gdy jest to obiektywnie możliwe.

Nie można oświadczyć woli spełnienia zobowiązania niemożliwego do wykonania w chwili jego podejmowania. Takie zachowanie wprowadza bowiem drugą stronę w błąd polegający na tym, że jest przekonana o możliwości spełnienia świadczenia i zamiarze jego wykonania przez nabywcę. Oskarżony zawierając umowy zobowiązywał się do wykonania świadczenia stanowiącego ekwiwalent nabywanych rzeczy lub usług, którego jego spółka nie mogła wykonać.

Wprawdzie spółka wykonywała część swoich zobowiązań, ale nie była w stanie wykonać wszystkich, bo nie posiadała płynności finansowej ani dostarczenie dużego majątku. W takiej sytuacji oskarżony dokonywał wyboru, którym kontrahentom zapłaci, a którym nie. Przed zawarciem umowy nie informował jednak nikogo o tym, że spółka (...) wykona zobowiązanie, ale tylko pod warunkiem, że znajdą się na to środki pieniężne, bo nie będzie ważniejszych kontrahentów, którym zdecyduje się zapłacić w pierwszej kolejności.

Oskarżony był świadomy tego stanu rzeczy, więc chcąc, aby inne podmioty sprzedawały jego spółce towary i wykonywały usługi odraczając termin płatności, chciał zarazem wprowadzać w błąd swoich kontrahentów, podejmując się wykonania świadczenia niemożliwego.

Oskarżony chciał również doprowadzać ich do niekorzystnego rozporządzenia mieniem. Skoro wiedział, że spółka (...) nie wykona zobowiązania zgodnie umową i jednocześnie tę umowę zawierał, a potem przyjmował świadczenie, to chciał, aby druga strona wykonała świadczenie bez należnego jej ekwiwalentu pieniężnego. Chciał pomniejszenia jej majątku, czyli doprowadzenia jej do niekorzystnego rozporządzenia mieniem.

Celem działania oskarżonego było osiągnięcie korzyści majątkowej. Korzyść majątkowa to nie tylko korzyść dla siebie, ale też dla innej osoby w tym osoby prawnej jaką jest spółka. Oskarżony chciał, aby spółka (...) nabywała własność rzeczy ruchomych i by na rzecz tej spółki były wykonywane usługi. Rzeczy i usługi powiększały aktywa spółki (...), więc stanowiły korzyść majątkową. Uzyskiwanie tej korzyści było celem zawieranych przez oskarżonego umów.

Zupełnie nieracjonalne wydaje się zawarcie umowy ze spółką Centrum (...) sp. z o.o. w W.. Oskarżony w imieniu spółki (...) SA zawarł z tą spółką umowę o wykonanie projektu technicznego – koncepcji budowy bloku parowego opalanego biomasą. Nie wiadomo w jaki sposób spółka (...) mogłaby wykorzystać tę koncepcję. W tym czasie nie było już perspektyw wejścia na giełdę i uzyskania pieniędzy z emisji akcji. Spółka nie posiadała środków pieniężnych, ani majątku, ani zdolności kredytowej, więc nie mogła tego projektu technicznego w żaden sposób wykorzystać. Nie można z nim było postąpić z nią tak jak z węglem i opakowaniami, które spółka wykorzystywała w produkcji po czym sprzedawała, uzyskując środki pozwalające na pokrycie chociażby części kosztów bieżącej działalności. Tym niemniej również ten projekt techniczny powiększał majątek spółki, bowiem stanowił wartość niematerialną. Być może oskarżony zamierzał go wnieść jako aport do innej spółki. Tego nie da się już ustalić. Tym niemniej niemożność wykorzystania przez spółkę projektu nie sprzeciwia się temu, by uznać, że jego uzyskanie stanowiło dla spółki korzyść majątkową.

Reasumując, wbrew wyjaśnieniom oskarżonego wprowadzał on inne osoby w błąd polegający na przeświadczeniu, że spółka (...) spełni przyręczone świadczenie wzajemne, czyli uiszc cenę za sprzedane rzeczy lub wykonane usługi. Chciał ten błąd wywołać, bo gdyby nie błąd po stronie każdego z dostawców, kierowana przez niego spółka nie uzyskałaby niezbędnych towarów i usług. Kontrahenci spółki nie zawarli by z nią umów, gdyby wiedzieli o tym, że nie otrzymają zapłaty. Oskarżony chciał uzyskać towary i usługi kosztem dostawców, więc chciał ich doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem. Celem jego działania było przysporzenie korzyści spółce (...), więc było nim osiągnięcie korzyści majątkowej.

(...) sp. z o.o.

Odrębnych rozważań wymaga natomiast zachowanie popełnione na szkodę spółki (...) sp. z o.o. w K.. Sposób działania oskarżonego był bowiem nieco bardziej skomplikowany, a oskarżony zarzucał kontrahentowi nieuczciwe działanie polegające na świadomym złożeniu zawiadomienia o niepopełnionym przez niego przestępstwie.

Sąd w zakresie tego zachowania oparł swoje ustalenia faktyczne o dowody wymienione w części dotyczącej stanu faktycznego na stronach 12-15 uzasadnienia. Sąd uznał te dowody za wiarygodne, ponieważ są ze sobą zgodne, a ich treść się wzajemnie uzupełnia. Okoliczności związane z zawarciem umowy opisał świadek F. G.. Dowodem na okoliczność wzajemnych zobowiązań stron jest umowa oraz zeznania świadka W. G. (2) (**k. 5730-7535, k. 7843**). Należy zaznaczyć, że pierwotna umowa różniła się od umowy realizowanej przez strony. Przedmiotem pierwszej było przetwarzanie węgla na ekogroszek i pakowanie go, zaś przedmiotem drugiej wyłącznie pakowanie ekogorszku wyprodukowanego już przez inny podmiot. Nie ulega wątpliwości, że była realizowana ta druga umowa. Świadczą o tym zamówienia i faktury VAT wystawione przez spółkę (...). Zamówienia dotyczyły węgla o nazwie ekogroszek i o określonej granulacji (**k. k. 7551, 7553, 7555**). Wszystkie faktury VAT zawierają adnotację z nazwą ekogroszek i numerami dokumentów WZ oraz podmiotem uprawnionym do odbioru (**k. 7557-7560**).

Dowodami poniesienia przez spółkę (...) kosztów nabycia węgla i opakowań są zamówienia, potwierdzenia przelewów i faktury VAT (**k. 7552, k. 7553, k. 7554, k. 7555, k. 7556, k. 7557-7560, k. 7547, k. 7548, k. 7546, k. 7547, k. 7548**). Nie ulega zatem wątpliwości, że spółka (...) wywiązała się ze swoich zobowiązań.

Inaczej rzecz się przedstawia, gdy chodzi o zobowiązana spółki (...). Zgodnie z umową miała ona być zdolna do przetwarzania 30 000 ton węgla miesięcznie. Potwierdził to świadek J. P. (1) był kierownikiem produkcji zakładu w C. (**k. 9598-9601**). Tak wysokie moce przerobowe oznaczały, że przedsiębiorstwo mogło przerobić 1500 ton węgla dziennie przy założeniu, że w miesiącu jest zaledwie dwadzieścia dni roboczych. Oskarżony w sporządzonej kalkulacji wykazywał, że zysk z przetworzenia 1000 ton węgla wyniesie 44 000 zł. Przy założeniu dwukrotnego obrotu węglem w miesiącu 88 000 zł (**k. 7750**).

Spółka otrzymała jednak znacznie mniejszą ilość węgla bo zaledwie 600 ton. Dostawy były realizowane w pierwszej dekadzie grudnia 2009 r. Węgiel miał zostać wyłącznie zapakowany, a nie przetworzony. Gdyby oskarżony chciał się wywiązać z umowy, to spółka zapakowałaby otrzymany węgiel w ciągu najwyżej kilku dni, po czym w imieniu spółki (...) dokonała jego sprzedaży. Grudzień to początek sezonu grzewczego, a jak wyjaśniał oskarżony ekogroszek był towarem poszukiwanym na rynku. Tymczasem spółka (...) sprzedała węgiel należący do spółki (...) jedynie trzem odbiorcom Wspólnocie (...) w C., K. F. prowadzącemu działalność o nazwie (...) w K. i G. K. (1) prowadzącemu działalność gospodarzą o nazwie (...) (**k. 7565**). Ci odbiorcy zostali poinformowani, że węgiel należał do spółki (...) i to ta spółka wystawi fakturę VAT z danymi dotyczącymi przelewu środków z tytułu ceny węgla. Potwierdzili to świadkowie D. A. (**k. 8290-8291**), K. F. (**k. 8293-8294**) i G. K. (1) (**k. 8312-8313**). Za dostarczony im węgiel zapłacili. Na wszystkich fakturach VAT dotyczących tych transakcji znajduje się adnotacja o zapłacie (**faktura VAT k. 7563, k. 7564, k. 7565, k. 7566**). Oskarżony poinformował zatem spółkę (...) o sprzedaży jednie niewielkiej części należącego do niej węgla, informacje dotyczyły łącznie sprzedaży 95,14 ton węgla z otrzymanych 600. Warto też zaznaczyć, że ostatnia sprzedaż, o której poinformował oskarżony, miała miejsce 25 stycznia 2009 r., już po kontroli przeprowadzonej przez M. R. (1) w C.. Oskarżony wiedział już o tym, że W. G. (2) był zaniepokojony tym, co się działo z dostarczonym przez niego węglem.

Inni odbiorcy nie otrzymali informacji o tym, że sprzedającym jest spółka (...). Z zeznań świadka J. K. (1) wynika, że jego spółka – (...) sp. z o.o. kilkanaście razy nabywała węgiel od spółki (...) (**k. 1116-17**). Wszystkie te transakcje miały miejsce przed rozpoczęciem przez oskarżonego współpracy ze spółką (...) (faktury VAT k. 1118-1130). Świadek zeznał jednak, że jeden raz spółka nabyła węgiel od spółki (...) sp. z o.o. Jak wynika z faktury VAT (**k. 1131**) miało to miejsce 25 stycznia 2010 r. Świadek niczego nie wiedział na temat spółki (...) sp. z o.o. Powoływana wyżej faktura VAT została wystawiona przez (...) Sp. z o.o. i widnieją na niej dane tej spółki. Za węgiel zapłacono gotówką.

J. K. (2) to właściciel firmy (...), która nabywała węgiel od spółki (...). Transakcje miały miejsce do stycznia 2010 r. Pomimo, że świadek nabywał węgiel również w okresie, którym spółka oskarżonego przetwarzała węgiel należący do (...) sp. z o.o. niczego o tej spółce nie wiedział. Nie prowadzono z nim rozmów na temat sprzedaży węgla należącego do (...) spółki (k. 327).

Podobna sytuacja zaistniała w odniesieniu do Z. K.. 11 grudnia 2009 r. spółka (...) sprzedała mu 26 ton ekogroszku za cenę 15 188,63 zł brutto. Nie poinformowano go tym, że węgiel stanowił własność spółki (...) i to ta spółka powinna była wystawić fakturę VAT. Przesłano mu fakturę VAT, w której jako sprzedawcę wymieniona była (...) sp. z o.o. a nie (...) sp. z o.o.

We wszystkich trzech przypadkach oskarżony nie informując podmiotów nabywających węgiel o tym, kto jest sprzedającym węgiel uzyskiwał zapłatę, która należała się spółce (...). Nie ma znaczenia, że Z. K. spółce oskarżonego za dostarczony węgiel nie zapłacił, bowiem nawet gdyby wywiązał się z umowy to zapłaciłby spółce (...), a nie spółce (...).

Jeśli chodzi o transakcję pomiędzy spółą (...) a Z. K. z 5 stycznia 2010 r., to również ta odbyła się z pokrzywdzeniem spółki (...). Jak wynika z zeznań Z. K. nie wiedział, że podmiotem sprzedającym węgiel jest spółka (...). Dowiedział się tego dopiero po tym jak otrzymał fakturę przesłaną mu przez (...). Świadek podał również motywy, dla których nie zapłacił za otrzymany węgiel – otóż J. S. (1) miał mu zwrócić znaczną kwotę pieniędzy, których nie zwrócił. Należność za węgiel miała stanowić kaucję (**k. 322-323**). Zachowanie świadka nie może być uznane za godne z prawem, nie mógł zatrzymać należności spółki (...) jako kaucji czy potrącenia związanego ze zobowiązaniem J. S. (1). Majątki spółki i oskarżonego są odrębne. Jednak zachowanie oskarżonego, który dostarczył mu węgiel stanowiący własność spółki

(...), po czym wbrew warunkom umowy ze spółką (...) wystawił fakturę, w której jako sprzedającego wskazał spółkę (...) było nieuczciwe. Nie zmienia tego fakt przesłania spółce (...) faktury korygującej. Jeszcze przed dokonaniem sprzedaży należało poinformować Z. K. do kogo należał węgiel i komu należała się zapłata. W razie pomyłki należało przesłać fakturę korygującą w pierwszym rzędzie nabywcy. Tymczasem oskarżony po dokonaniu sprzedaży niejako scedował problem odzyskania należności na spółkę (...), z którą Z. K. nie miał żadnych stosunków gospodarczych. Trudno było się spodziewać, że w takiej sytuacji zapłaci tej spółce za węgiel dostarczony mu przez spółkę (...).

O zamiarze doprowadzenia spółki (...) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem świadczy sprzedaż węgla spółce (...), powiązanej z osobą oskarżonego. Spółka (...) nie zapłaciła za nabyty węgiel, ale już po czterech dniach od daty transakcji skierowała pismo z informacją o rzekomych reklamacjach. W ciągu czterech dni spółka miała nabyć węgiel i część tego węgla sprzedać. W tym czasie nabywcy węgla mieli złożyć reklamacje. Taka sytuacja wydaje się nieprawdopodobna. Trzeba też dodać, że z treści pisma skierowanego przez (...) do spółki (...) wynika, że niektóre partie węgla charakteryzowały się zbyt dużą spiekalnością i spółka planowała zlecenie ekspertyz (**k. 7639**). Było to tylko pretekst, bowiem (...) nie wykazał, by nabyty węgiel był złej jakości. Sąd Rejonowy Katowice Wschód w Katowicach w dniu 14 stycznia 2013 r. wydał nakaz zapłaty nakazując pozwanej spółce (...) sp. z o.o. aby zapłaciła należność za węgiel spółce (...) sp. z o.o. (**k. 7641**).

Istotne znacznie mają zeznania M. R. (1). Jako pracownik spółki (...) znał on szczegóły kontraktu ze spółką (...). W styczniu 2010 r. dwukrotnie wizytował zakład w C.. Z jego zeznań wynika, że podczas pierwszej wizyty w dniu 19 stycznia 2010 r. w zakładzie znajdowała się znaczna ilość węgla należącego do spółki (...) (**k. 7761**). Węgiel został wtedy zważony. Z czynności sporządzono notatkę, pod którą podpisał się Zarówno M. R. (1) jak i J. S. (1) (**k. 7763**). Z notatki wynika, że na terenie zakładu produkcyjnego znajdowało się tego dnia około 480 ton węgla należącego do spółki (...), z czego 36 ton stanowił miał węglowy.

M. R. (1) ponownie przyjechał do C. 1 lutego 2010 r. w celu odebrania węgla należącego do spółki (...). Tego dnia J. S. (1) oświadczył, że nie może mu wydać węgla, ponieważ węgiel należący do spółki (...) został wymieszany z węglem należącym do innych podmiotów. J. S. (1) nie wpuścił M. R. (1) i towarzyszącego mu pracownika spółki (...) na teren zakładu, nie wskazał węgla należącego do spółki (...) i nie pozwolił na pobranie jego próbek (**k. 7761**).

Zeznania M. R. (1) znajdują częściowe potwierdzenie w zeznaniach M. W. (2), który interweniował w sprawie odbioru węgla a następnie przeprowadził oględziny miejsca, w którym składowany był węgiel. Z jego zeznań wynika, że J. S. (1) nie przyjechał w tym dniu do C. podając różne powody uniemożliwiające mu przybycie, a pracownicy spółki nie potrafili wskazać miejsca, w którym znajdował się węgiel należący do spółki (...) (**k. 8367-8368**).

Zeznania M. R. (1) prowadzą do wniosku, że spółka kierowana przez oskarżonego sprzedała węgiel nieustalonym odbiorcom i wbrew warunkom umowy nie powiadomiła ich o tym, że nabywają węgiel należący do spółki (...) i to tej spółce należy zapłacić cenę. Postawa oskarżonego, który uniemożliwiał odebranie węgla należącego do spółki (...) wskazuje na to, że tego węgla spółka w tym czasie już nie posiadała, albo posiadała znacznie mniej niż wynikało to z wystawionych dokumentów sprzedaży. W przeciwnym wypadku oskarżony nie miałby powodów, aby uniemożliwić świadkowi kontrolę rzeczywistego stanu rzeczy. Taki wniosek potwierdza opisywana wcześniej już transakcja ze spółką (...) (**str. 43 uzasadnienia**). Sprzedaż miała mieć miejsce 25 stycznia 2010 r., czyli po pierwszej wizycie M. R. (1), a przed drugą.

Z zeznań świadka wynika również, że tłumaczenie oskarżonego, jakoby węgiel należący do (...) został zmieszany z innym węglem, od początku wydawało się nielogiczne. Te zeznania Sąd ocenił jako wiarygodne. Węgiel dostarczony spółce (...) był to węgiel typu ekogroszek. Z notatki sporządzonej 19 stycznia 2010 r. wynika, że 120 ton tego węgla miało znajdować się już w workach, a 80 ton było już przesiane i przygotowane do sprzedaży. Trudno było zatem uwierzyć oskarżonemu, że 120 ton węgla zapakowanego w worki zostało pomieszane z jakimś innym węglem, zapewne niezapakowanym. To tłumaczenie wydaje się również mało wiarygodne w odniesieniu do zmieszania węgla już przesianego i przygotowanego do zapakowania w worki.

Z kolei zastrzeżenia W. G. (2) budziła duża ilość mialu węglowego. Wbrew pierwotnym ustaleniom spółce (...) dostarczono nie węgiel niesortowany, ale ekogroszek, który ta spółka miał tylko zapakować. Nie było zatem potrzeby kruszenia tego węgla do rozmiarów ekogroszku. Nie powinna zatem powstać tak duża ilość mialu węglowego. Zgodnie z warunkami umowy mial miał stanowić nie więcej niż 30% dostarczonego węgla. Skoro 29 stycznia 2010 r. w zakładzie produkcyjnym znajdowało się około 480 ton węgla, to oznacza, że oskarżony zapakował i sprzedał 120 ton. Obecność 36 ton mialu węglowego odpowiadała warunkom określonym w umowie z 3 grudnia 2009 r. Jednak ta umowa zakładała przerób węgla, a spółce (...) dostarczono węgiel gotowy do pakowania. Mialu powinno powstać znacznie mniej. Słusznie zatem W. G. (2) podejrzewał, że część węgla została sprzedana wbrew warunkom umowy. Ten wniosek zdają się potwierdzać powołane już powyżej zeznania świadków J. K. (1) i J. K. (2), którzy nabywali węgiel od spółki (...), ale nie byli informowani o współpracy tej spółki ze spółką (...).

Niekorzystne dla oskarżonego zeznania złożył K. B. - dyrektor generalny (...) sp. zo.o. To właśnie ta spółka na zlecenie spółki (...) dostarczyła spółce (...) ekogroszek. K. B. zaprzeczył, aby oskarżony zwracał się z reklamacją (**k. 8371-8373**).

W tym miejscu warto dodać, że wyjaśnienia oskarżonego dotyczące jego ustaleń co do jakości węgla dostarczonego przez spółkę (...) oceniane przez pryzmat doświadczenia życiowego jawią się również jako niewiarygodne. Pracownicy tej spółki mieli mu wyjaśnić, że niedbale wykonywali swoje obowiązki, gdyż nie mieszała dokładnie węgla w sortowniku. Trudno sobie wyobrazić, że oskarżony składając reklamację, co do jakości węgla miał rozmawiać nie z kierownictwem spółki (...), czy też z pracownikami działu handlowego, ale z pracownikami zajmującymi się produkcją, a ci mieliby się przyznać, do niedbałego wykonywania obowiązków.

Zeznania korzystne dla oskarżonego złożył świadek S. B. (2). To właśnie on skontaktował J. S. (1) z W. G. (2) i ze Z. K.. Świadek wystawił dobre świadectwo oskarżonemu. Z jego zeznań wynika, że J. S. (1) właściwie wywiązał się z umowy. Uczestniczył też w ważeniu węgla należącego do (...) i nie stwierdził żadnych niedoborów (**k. 8369-8370**). Zeznania tego świadka nie dowodzą jednak niewinności oskarżonego. Świadek uczestniczył tylko w pierwszej wizycie w C., która miała miejsce 19 stycznia 2010 r. Tego dnia nie brakowało jeszcze węgla należącego do spółki (...), choć wątpliwości mogła budzić duża ilość mialu węglowego.

Zeznania D. R. miały świadczyć o tym, że spółka (...) właściwie wywiązywała się ze swoich zobowiązań. Świadek kierował firmą (...), która również zamawiała usługi przetwarzania węgla. Ze zobowiązań spółka J. S. (1) wywiązała się właściwie (**k. 9325-9326, k. 358**). Warto jednak zauważyć okoliczność, iż oskarżony właściwie wywiązywał się ze zobowiązań wobec jednego podmiotu nie świadczy o tym, że nie mógł zawrzeć oszukańczej transakcji z innymi podmiotami gospodarczymi.

S. Ś. (1) był pełnomocnikiem firmy Przedsiębiorstwo Handlowe (...). Spółka (...) wykonywała na rzecz tego przedsiębiorstwa usługi przerobu, sortowania i pakowania węgla. Umowę zawarto w październiku 2009 r. Spółka właściwie się z niej wywiązywała. Potwierdził on również wyjaśnienia oskarżonego dotyczące zainteresowania przedstawicieli kopalń rosyjskich rozwinięciem współpracy z J. S. (1) (**k. 9379-9380a, k. 7782v-7783, k. 8846**). Jego zeznania potwierdzają częściowo dołączone dokumenty (**k. 7784-7780**).

Dobra współpraca z firmami (...) i Przedsiębiorstwem Handlowym (...) nie przeczy jednak temu, że oskarżony mógł postąpić inaczej w przypadku spółki (...).

O dobrej współpracy ze spółką (...) zeznał P. B. (3). Jego współpraca ograniczała się jednak do nabywania węgla od spółki (...). Dodał on również i to, że nikt nie informował go, że węgiel jest własnością spółki (...) (**k. 9326, k. 294**). O braku zastrzeżeń do spółki (...) zeznawali również świadkowie K. Z. (**k. 9326-9327, k. 373**), J. B. (**k. 9329-8825v-8826**), G. K. (3) (**k. 9375-9376, k. 8562**), S. B. (3) (**k. 9377-9379, k. 8102v**), N. M. (**k. 9473-9474, k. 989-990**), W. B. (**k. 9490-9491, k. 4716v-4717**). Również te zeznania nie mają znaczenia dla oceny zachowania oskarżonego, bowiem fakt, że spółka kierowana przez oskarżonego właściwie wywiązywała się ze swoich zobowiązań niepieniężnych nie budzi wątpliwości.

Warto dodać, że nie wszyscy odbiorcy węgla od spółek (...) i (...) byli zadowoleni np. z zeznań J. P. (2), wynika, że nabył węgiel złej jakości i nie mógł skutecznie złożyć reklamacji. Węgiel nabył w maju 2009 r., czyli jeszcze przed rozpoczęciem współpracy spółek (...) i (...). Jakość węgla nie miała nic w wspólnego z wykonaniem zobowiązania przez (...) (**k. 934-935**).

Zeznania pozostałych świadków mają już tylko znaczenie pomocnicze, bowiem nie dotyczą bezpośrednio czynu zarzucanego oskarżonemu. M. P. (3) zeznawała na okoliczność współpracy pomiędzy spółką (...) sp. z o.o. a (...) SA. Spółki łączyła umowa analogiczna do tej, którą później zawarły spółki (...) i (...). Została jednak rozwiązana 4 grudnia 2009 r. po tym, jak J. S. (1) uznał reklamacje dotyczące jakości sprzedawanego węgla (**k.1202-1204**).

Zeznania świadków będących pracownikami spółek (...) i (...) nie miały znaczenia dla dokonanych ustaleń faktycznych. Świadek A. W. (1) zeznał wprawdzie, że oskarżony polecił mu pomieszenie węgla już przesortowanego z pozostałym, które to polecenie wykonał wspólnie z innym pracownikiem. Z zeznań świadka wynika jednak, że polecenie otrzymał i wykonał 19 stycznia 2010 r. Pamiętał tę datę bo po tym zdarzeniu rozwiązał umowę o pracę (**k. 135-137**). Warto jednak zauważyć, że nie wiadomo, czy świadek zmieszał węgiel należący do spółki (...) z należącym do innego podmiotu. Nazwy tej spółki świadek nie wymienił.

J. D. (1) nabywał węgiel od spółek(...) i (...). Niczego nie wiedział o pochodzeniu węgla. Nie wiedział, czy węgiel pochodził od spółki (...) (**k.734-36**).

J. R. (1) jeden raz nabył węgiel od spółki (...). Niczego więcej nie wiedział (**k. 6498**).

Zeznania wielu przesłuchanych świadków nie mogły mieć żadnego znaczenia dla dokonania ustaleń faktycznych. Chodzi mianowicie świadków, którzy jako osoby fizyczne prowadzili działalność gospodarczą lub kierowali spółkami współpracującymi ze spółką (...) sp. z o.o. później również spółką (...) SA. Jeżeli wszystkie zawierane przez świadków transakcje miały miejsce przed 2 grudnia 2009 r. to świadkowie nie mogli mieć żadnej wiedzy o tym, czy węgiel pochodził od (...) spółki (...). 2 grudnia 2009 r. oskarżony zawarł umowę z tą spółką i dopiero kilka po tej dacie mógł sprzedawać należący do niej węgiel. Zatem liczni świadkowie nie mogli mieć wiedzy o tym, czy węgiel stanowił własność spółki (...), bo w tym czasie gdy współpracowali z oskarżonym jego spółka nie handlowała węglem należącym do (...). Takiej treści zeznania złożyli świadkowie E. P. (k. 305-07), Z. B. (k. 310-13), B. M. (k. 363-65), A. R. (2) (k. 367-68), G. D. (k. 397-400), M. T. (4) (k. 408-10), K. G. (2) (k. 423-24), A. P. (k. 437-38), J. K. (3) (k. 446-48), A. Ż. (k. 602-3), M. K. (2) (k. 682-84), E. M. (k. 714-16), P. C. (k. 746-47), A. R. (3) (k. 795-97), R. K. (k. 818-20), A. S. (k.843-45), S. D. (k. 847-50), J. P. (2) (k. 934-36), J. R. (2) (k. 938-43), W. A. (2) (k. 996- 98), R. G. (2) (k. 1021-24), A. M. (3) (k. 1080-81), M. M. (4) (k. 1082-83), B. W. (2) (k. 1084-85), M. S. (3) (k. 1102-4), J. D. (2) (k. 1132-33), M. S. (4) (k. 1169-71), L. M. (2) (k. 1187-90), K. J. (k. 1193-95), K. K. (2) (k. 1197-1200), J. N. (3) (k. 6389-91), S. R. (k.6474-75), Z. A. (k. 6479), J. K. (4) (k. 6510), J. S. (2) (k. 6526), A. C. (k. 8100-8101), E. P. (k. 8245-8246), Z. B. (k. 8249-8250), M. B. (4) (k. 8317-8318), J. Ż. (k. 8409-8410), D. K. (k. 8487), K. G. (3) (k. 8490-8491), L. G. (k. 8492-8493), E. M. (k. 8559-8560), G. K. (3) (k. 8562), P. C. (k. 8583), R. K. (k. 8589-8591), S. Ś. (2) (k. 8608-8609), A. R. (4) (k. 8613-8614), J. P. (2) (k. 8626-8628), J. R. (2) (k. 8630-8631), B. Z. (k. 8651-8652), A. W. (2) (k. 8661), D. S. (k. 8696-8697), W. A. (2) (k. 8698- 8699), R. G. (2) (k. 8741-8742), S. W. (k. 8749-8750), A. F. (k. 8756-8757),

W kontekście powołanych powyżej dowodów wyjaśnienia oskarżonego jawią się jako próba obrony poprzez przerzucenie odpowiedzialności za zaistniały stan rzeczy na kontrahenta i to kontrahenta, który właściwie wywiązał się ze swoich zobowiązań. Oskarżony obwiniał zarząd spółki (...) o to, że złożenie zawiadomienia o przestępstwie uniemożliwiło jego spółce zawarcie korzystnej umowy z kopalnią rosyjską, a nawet stanowiło próbę przejęcia należącej do niego spółki. Nie trudno jednak zrozumieć działania pokrzywdzonej spółki (...). Zawiadomienie o przestępstwie złożono po tym, jak oskarżony nie tylko nie wywiązał się właściwie z umowy, ale jak się okazało doprowadził spółkę (...) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem. Zawiadomienie o przestępstwie miało na celu jedynie ochronę praw pokrzywdzonej spółki i nawet jeśli uniemożliwiło oskarżonemu zawarcie korzystnej umowy, to było zgodne z prawem.

Również przejęcie spółki należącej do oskarżonego było nierealne. Nawet jeżeli W. G. (2) to rozważał, to po zapoznaniu się z sytuacją, w której znajdowały się spółki (...) sp. z o.o. i (...) SA zapewne by z tego zrezygnował. W spółce (...) oskarżony posiadał niewielką ilość udziałów. Była to spółka handlowa, która nie posiadała większego majątku. Co do spółki (...) to wypada przypomnieć, że na koniec 2008 r. wartość jej zobowiązań przekraczała wartość jej majątku. W 2009 r. spółka poniosła stratę w wysokości ponad 2 900 000 zł, co jeszcze bardziej pogorszyło stosunek zadłużenia do wartości majątku. Oskarżony w imieniu spółki wyzbył się wszystkich wartościowych ruchomości a nieruchomości były obciążone hipoteką. Przejęcie udziałów spółki (...) SA nakładałoby na ich nabywcę albo obowiązek bardzo wysokich dopłat do kapitału zakładowego, tak aby wartość majątku spółki była wyższa niż wysokość jej zobowiązań. Spółka musiała też te zobowiązania spłacić. Jednym słowem było by to całkowicie nieopłacalne.

W ocenie Sądu przedstawione powyżej dowody w pełni potwierdzają winę oskarżonego. Nie ulega wątpliwości, że zawierając umowę ze spółką (...) chciał on otrzymać od niej węgiel i pieniądze na zakup opakowań, ale nie zamierzał sprzedać całego otrzymanego węgla w imieniu spółki (...). Część węgla zamierzał sprzedać we własnym imieniu, albo przekazać powiązanim ze sobą podmiotom, jak np.(...) Świadczy o tym zachowanie oskarżonego, który od początku nie realizował umowy zgodnie z jej treścią. Celem jego działania było osiągnięcie korzyści majątkowej dla powiązanych z nim spółek.

Podstawa prawna wyroku

Kwalifikacja prawna czynu z pkt. 1.

Czyn zabroniony przypisany oskarżonemu w pkt. 1 wyroku wypełnił znamiona przestępstwa określonego w art. 296 § 1 k.k. Oskarżony był prezesem zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, a więc osobą zobowiązaną do zajmowania się sprawami majątkowymi tej spółki. Niewątpliwie był podmiotem przestępstwa określonego w art. 296 § 1 k.k.

Jego zachowanie stanowiło nadużycie uprawnień – oskarżony miał prawo i obowiązek działać na rzecz spółki, a nie innej osoby. Tymczasem oskarżony nabył licencję, której spółka nie mogła wykorzystywać, bowiem nie miała odpowiedniego zaplecza, ani środków finansowych umożliwiających jego utworzenie. Uzyskanie środków było możliwe jedynie w razie zakończonego powodzeniem wejścia na giełdę i sprzedaży akcji spółki, jednak i wtedy wykorzystanie licencji nie nastąpiłoby w krótkim czasie. Niezbędne było bowiem nabycie odpowiednich urządzeń służących do produkcji kolektorów oraz przeszkolenie pracowników przedsiębiorstwa. Czym innym jest wykonywanie stosunkowo prostej pracy polegającej na rozdrabnianiu węgla do niewielkich rozmiarów i pakowania go w wygodne do użycia worki, a czym innym produkcja zaawansowanych technologicznie urządzeń przetwarzających energię świetlną w elektryczną.

Oskarżony dokonał tego w sytuacji, w której spółce groziła upadłość. W dacie nabycia licencji spółka miała wymagalne zobowiązania wobec spółki (...) w kwocie 1 361 863,44 zł i wkrótce po nabyciu licencji oskarżony ustanowił hipotekę na rzecz tej spółki. Zarząd spółki (...) nie musiał zgadzać się na tego rodzaju rozwiązanie – mógł domagać się zapłaty zaległej kwoty, a w razie odmowy wystąpić z pozwem a następnie wszcząć egzekucję. Nabycie licencji nie poprawiało sytuacji spółki, a wręcz ją pogarszało. Spółka posiadająca w tym czasie istotne zaległości płatnicze wydawała znaczną część środków pieniężnych na nabycie prawa, którego wykorzystanie było uzależnione od udanego debiutu giełdowego a nawet wtedy byłoby bardzo odsunięte w czasie.

Warto też zaznaczyć, że nabycie licencji nie było poprzedzone jakimś istotnym sukcesem finansowym spółki. Przez trzy kolejne lata (...) sp. z o.o. osiągał wprawdzie zysk, ale niewielki. Po uwzględnieniu transakcji pozornych w 2007 r. zysk wyniósł około 54 000 zł. Wyniki finansowe spółki (...) sp. z o.o. były dobre tylko teoretycznie, w praktyce płynność finansowa spółki pogarszała się o czym świadczy chociażby wspomniana już wcześniej utrzymująca się przez dłuższy czas zaległość wobec spółki (...).

Efektom transakcji polegającej na nabyciu wspomnianej licencji było dalsze pogorszenie sytuacji finansowej spółki. Pieniądze zainwestowane w jej nabycie licencji w żaden sposób się nie zwróciły. W ocenie Sądu nie było na to żadnych widoków już w momencie transakcji. Skutkiem nabycia licencji było pomniejszenie majątku spółki o kwotę 293 000 zł. Kwota ta stanowi mienie znacznej wartości, wobec tego oskarżony wyrządził spółce znaczną szkodę majątkową.

Oskarżony musiał mieć świadomość, że korzyść jest pozorna, posiadanie licencji nie przyniesie żadnych efektów, choć dobrze wygląda w prospekcie emisyjnym. Przewidywał możliwość tego, że inwestycja nie zwróci się w dającym przewidzieć się terminie i na to się godził.

Reasumując, oskarżony swoim zachowaniem wypełnił znamiona strony podmiotowej i przedmiotowej przestępstwa z art. 296 § 1 k.k.

Kwalifikacja prawna czynu z pkt. 2.

Zachowanie opisane w pkt. 2 wypełniło znamiona przestępstwa niezgłoszenia upadłości w terminie określonego w art. 586 k.s.h. Przestępstwo to można popełnić wyłącznie poprzez zaniechanie. Polega ono na zaniechaniu złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości pomimo zaistnienia prawnie określonych przesłanek ku temu. Zgodnie z art. 10 ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. Prawo upadłościowe i naprawcze (tj. Dz.U. z 2015 r., poz. 233) upadłość ogłasza się w stosunku do dłużnika, który stał się niewypłacalny. W myśl art. 11 ust. 1 tej ustawy dłużnika uważa się za niewypłacalnego, jeżeli nie wykonuje swoich wymagalnych zobowiązań pieniężnych. Ponadto zgodnie z art. 11 ust. 2 niewypłacalność zachodzi także wtedy, zobowiązania pieniężne przekraczają wartość jego majątku. Obecnie ten stan rzeczy powinien utrzymywać się przez okres przekraczający 24 miesiące, jednak w 2009 r. Prawo upadłościowe takiego wymogu nie przewidywało.

Obie przesłanki zaistniały w przypadku spółki (...) SA. Przestała ona spłacać zobowiązania wobec części swoich wierzycieli a ponadto 31 grudnia 2008 r. suma zobowiązań pieniężnych spółki była wyższa ob. wartości jej majątku. Pomimo tego stanu rzeczy oskarżony nie złożył wniosku o ogłoszenie upadłości. Wniosku nie złożył ani w ustawowym terminie 14 dni od daty trwałego zaprzestania spłaty wymagalnych zobowiązań, ani później po zapoznaniu się z bilansem spółki za rok 2008. Pierwszy wniosek złożył dopiero 29 marca 2010 r. po upływie niemal roku od upływu ustawowego terminu.

Zachowanie oskarżonego było umyślne oskarżony wiedział o zaistnieniu obu form niewypłacalności i pomimo tej wiedzy i obiektywnych możliwości złożenia wniosku, zaniechał wykonania tego obowiązku. Działanie oskarżonego było objęte zamiarem bezpośrednim – nie składał wniosku, bo chciał aby spółka kontynuowała działalność gospodarczą. Dlatego czyn oskarżonego wypełnił wszystkie znamiona strony przedmiotowej i podmiotowej przestępstwa z art. 586 k.s.h.

Kwalifikacja prawna czynu z pkt. 3

Na początku grudnia 2008 r. J. S. (1) posiadał wymagalne zobowiązania wobec 27 wierzycieli. Łączna kwota niespłacanych zobowiązań spółki (...) sp. z o.o. wynosiła przeszło 3 500 000 zł. Spółce groziła niewypłacalność i upadłość. Wkrótce bo 31 grudnia 2008 r. wysokość zobowiązań spółki miała przekroczyć wartość jej majątku. Mając na uwadze, że w okresie zbywania mienia spółki była ona dłużnikiem 27 wierzycieli należało uznać, że była dłużnikiem wielu wierzycieli.

Niektórzy wierzyciele wnieśli do sądów pozwy o zapłatę, przy czym Sąd Rejonowy w Suwałkach wydał w okresie od 29 maja 2008 r. do 2 grudnia 2008 r. na rzecz F. S. prowadzącego Zakład (...)w S. 6 nakazów zapłaty w sprawach V Gc 79/08, V Gc 84/08, V Gc 50/08, V Gc 47/08, V Gc 33/08 i V Gc 35/08. Ponadto Sąd Rejonowy w Piotrkowie Trybunalskim wydał w dniu 19 stycznia 2009 r. w sprawie V G 63/09 nakaz zapłaty na rzecz firmy (...) z/s w B., a Sąd Okręgowy w Warszawie w dniu 14.01.2009 r. w sprawie XX Gnc 683/08 wydał nakaz zapłaty na rzecz (...) sp. z o.o.

Ponadto oddział ZUS w B. w dniu 22 stycznia 2009 r. wydał orzeczenie o sygnaturze (...) zobowiązujące spółkę (...) sp. z o.o. do zapłaty kwoty 187 000 zł.

Wiedząc o zadłużeniu spółki i o toczących się postępowaniach J. S. (1) zbył mienie spółki o wartości 121 966,20 zł. Składały się na nie urządzenia służące do produkcji ekogroszu, kontener, koparko ładowarka oraz zestawy komputerowe. Transakcja z K. S. miała charakter pozorny. Podobnie należy ocenić transakcje z pracownikami spółki (...) A. T., R. G. (1) i A. M. (1), których przedmiotem były zestawy komputerowe.

Skutkiem tego działania było uniemożliwienie prowadzenia egzekucji ze zbytych rzeczy i ograniczenie zaspokojenia wierzycieli.

Oskarżony chciał w ten sposób uniknąć egzekucji komorniczej, której wszczęcia spodziewał się. Zamierzał bowiem w dalszym ciągu kontynuować działalność gospodarczą polegającą na przetwarzaniu węgla na ekogorszek. Zajęcie przez komornika linii produkcyjnej uniemożliwiłoby dalszą działalność spółki. Również zestawy komputerowe, służące między innymi do prowadzenia ksiąg rachunkowych były niezbędne dla funkcjonowania spółki. Celem działania oskarżonego było zatem nie tylko ograniczenie zaspokojenia wierzycieli, ale również udaremnienie wykonania orzeczeń sądów i orzeczenia ZUS.

Dlatego czyn oskarżonego wypełnił wszystkie znamiona strony przedmiotowej i podmiotowej przestępstw określonych w art. 300 § 3 k.k. i 300 § 2 k.k. Żadna z reguł wyłączania wielości ocen nie prowadzi do redukcji prawnej oceny zachowania oskarżonego do jednego z tych przepisów. Dlatego zachodzi realny zbieg wymienionych wyżej przepisów ustawy karnej. Zatem zgodnie z art. 11 § 2 k.k. Sąd za podstawę skazania przyjął oba zbiegające się przepisy.

Transakcje miały miejsce w krótkich odstępach czasu a oskarżony działał w wykonaniu jednego, z góry powziętego zamiaru. Dlatego w kwalifikacji prawnej czynu Sąd powołał również art. 12 k.k.

Oskarżony nie był osobistym dłużnikiem wymienionych wyżej wierzycieli. Była nimi spółka (...) SA. Jednak zgodnie z art. 308 k.k. za przestępstwa określone w rozdziale XXXVU Kodeksu karnego, w tym również za przestępstwa na szkodę wierzycieli odpowiada jak dłużnik lub wierzyciel, ten kto, na podstawie przepisu prawnego, decyzji właściwego organu, umowy lub faktycznego wykonywania, zajmuje się sprawami majątkowymi innej osoby prawnej, fizycznej, grupy osób lub podmiotu niemającego osobowości prawnej. Oskarżony jako prezes zarządu spółki zajmował się jej sprawami majątkowymi, więc taką odpowiedzialność ponosi. Sąd uwzględnił to powołując art. 308 k.k. w kwalifikacji prawnej tego czynu.

Kwalifikacja prawna czynu z pkt. 2.

W końcu grudnia 2008 r. spółka (...) SA utraciła płynność finansową a wartość jej zobowiązań przewyższała wartość jej majątku. Pomimo, że zaistniały okoliczności zobowiązujące oskarżonego do złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości, oskarżony nie tylko takiego wniosku nie złożył, ale postanowił kontynuować działalność gospodarczą spółki. Spółka, nie mając kapitałów własnych, musiała finansować swoją działalność kapitałami obcymi, tzn. nabywać towary i usługi, za które zapłata byłaby odroczone. Tego rodzaju transakcje określone są jako tzw. kredyt kupiec. Oskarżony zawierając transakcje z odroczonym terminem płatności nie miał jednak możliwości zapłaty za wszystkie nabyte towary i usługi. Spółce nie starczało na to środków pieniężnych. Zawierając umowy, których przedmiotem były dostawy lub wykonanie usług oskarżony zobowiązywał się do bezwarunkowej zapłaty. Nie informował jednak swoich kontrahentów, że zapłata za wszystkie zamówienia nie jest możliwa, ani o tym, że spółka posiada szereg niespłaconych wcześniejszych zobowiązań, ani też o tym, że wartość jej zobowiązań przekracza wartość jej majątku. Jednym słowem oskarżony, zobowiązywał się do spłaty zobowiązań pieniężnych, których zarządzana przez niego spółka nie miała możliwości zrealizować. W ten sposób wprowadzał swoich kontrahentów w błąd, co do sytuacji finansowej spółki (...) i możliwości realizacji zaciągniętych przez nią zobowiązań. Na skutek błędu dostawcy i usługodawcy dostarczali towary i wykonywali usługi, zgadzając się na to, by zapłata nastąpiła później. Spółka oskarżonego nie zapłaciła jednak

za wymienione w wyroku rzeczy i usługi. Kontrahenci spółki (...) SA dokonali zatem niekorzystnego rozporządzenia swoim mieniem, bowiem nie uzyskali ekwiwalentu z tytułu sprzedanych towarów i usług.

Oskarżony działał z zamiarem bezpośrednim. Chciał wprowadzić w błąd swoich kontrahentów oraz doprowadzić ich do niekorzystnego rozporządzenia mieniem. Był świadomy tego, że kierowana przez niego spółka nie zapłaci za część zrealizowanych zamówień zgodnie z zawartą umową. Liczył na to, że znajdzie się inwestor, albo uda mu się odrobić straty i będzie w stanie zapłacić później, ale nie taka była umowa z dostawcami. Ci bowiem spodziewali się bezwarunkowej zapłaty, a nie zapłaty uzależnionej od powodzenia czynności ratujących spółkę. Oskarżony składając poszczególne zamówienia i zawierając umowy chciał, aby kontrahenci wykonali swoje zobowiązania, wiedząc o tym, że kierowana przez niego spółka nie wykona swoich zobowiązań pieniężnych, a w każdym razie nie wykona ich w całości i w terminie. Chciał zatem zarówno wprowadzić inne osoby w błąd jak i doprowadzić podmioty gospodarcze do niekorzystnego rozporządzenia mieniem. Celem działania oskarżonego było przysporzenie korzyści spółce, czyli osiągnięcie korzyści majątkowej. Zgodnie z art. 115 § 4 k.k. korzyść majątkowa jest bowiem korzyścią nie tylko dla siebie ale również dla innej osoby fizycznej lub prawnej.

Oskarżony działał w warunkach czynu ciągłego określonego w art. 12 k.k. Podejmując decyzję o kontynuowaniu działalności gospodarczej pomimo przesłanek do ogłoszenia upadłości wiedział, że będzie musiał zapewnić spółce dostawy surowca, opakowań, energii oraz zapewnić wykonywanie usług transportowych i rozładunkowych. Zatem miał zamiar dokonywania oszukańczych transakcji z różnymi podmiotami gospodarczymi. Szeregu transakcji dokonał w krótkim odstępie czasu, ze z góry powziętym zamiarem.

Mając na uwadze łączną wartość towarów i usług wyłudzonych przez oskarżonego na rzecz spółek (...) SA i (...) sp. z o.o. należało uznać, że przedmiotem przestępstwa było mienie znacznej wartości. Dlatego Sąd zakwalifikował czyn zabroniony J. S. (1) na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

Zagadnienie winy

Sąd nie dopatrył się żadnych okoliczności wyłączających winę oskarżonego. Istnieje więc możliwość postawienia mu zarzutu z powodu sprzecznego z prawem karnym zachowania. Czyny zabronione oskarżonego są więc zawinione i stanowią przestępstwa.

Kara

Orzeczone wobec oskarżonego kary za poszczególne przestępstwa są adekwatne do stopnia szkodliwości społecznej poszczególnych czynów a ich dolegliwość nie przekracza stopnia zawinienia.

Odnosnie kary za czyn z art. 296

Czyn z pkt. 1 polegający na nadużyciu zaufania godził w prawidłowy obrót gospodarczy oraz interesy majątkowe spółki. Zważywszy na jej zadłużenie godził również w interesy wierzycieli. Zachowanie oskarżonego stanowiło poważne naruszenie jego obowiązków, które sprowadzały się do dbałości o sprawy majątkowe spółki. Nadużycie uprawnień polegało na zawarciu niekorzystnej dla spółki transakcji, która przyniosła korzyść wyłącznie sprzedającemu licencję. Oskarżony nie posiadając dostatecznych środków pieniężnych i wiedząc o zadłużeniu spółki uszczuplił jej majątek i wyrządził jej znaczną szkodę w mieniu. Jego zachowanie pogorszyło i tak nienajlepszą sytuację majątkową spółki i stało się jedną z przyczyn, z powodu których spółka utraciła płynność finansową, co z kolei uszczupliło majątki jej wierzycieli.

Oskarżony działał umyślnie z zamiarem ewentualnym. Przewidywał, że w dającym się przewidzieć okresie czasu spółki nie wykorzysta licencji, ale mimo wszystko wyłożył z jej majątku środki na nabycie tej licencji.

Wszystkie te okoliczności razem wzięte przemawiają za uznaniem czynu oskarżonego za społecznie szkodliwy w stopniu znacznym.

Oдноśnie kary wymierzonej za czyn z art. 586 k.s.h.

Przestępstwo z pkt. 2. godziło w prawidłowy obrót gospodarczy. W obrocie nie powinny uczestniczyć podmioty, nie mające płynności finansowej, czyli niezdolne do terminowego regulowania swoich zobowiązań. To samo dotyczy podmiotów, których zobowiązania przewyższają wartość ich majątku. Uczestniczenie w obrocie gospodarczym takich podmiotów naraża z dużym prawdopodobieństwem innych jego uczestników na zaistnienie szkód wynikających z transakcji z niewypłacanymi partnerami. Sytuacja ekonomiczna poszczególnych podmiotów gospodarczych jest najlepiej znana zarządzającym nimi osobom. Z tego względu Kodeks spółek handlowych zobowiązuje członków zarządów spółek handlowych do niezwłocznego zgłaszania wniosków o ogłoszenie upadłości, we wszystkich przypadkach, w których zarządzany spełnia przesłanki do ogłoszenia upadłości. Pomimo zaistnienia przesłanek do złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości oskarżony tego nie uczynił. Spółka w dalszym ciągu działała na rynku i zaciągała kolejne zobowiązania, pomimo niespłacania poprzednich.

Oskarżony w okresie od powstania przesłanek do ogłoszenia upadłości starał się kontynuować działalność gospodarczą. Starał się pozyskać nowych partnerów gospodarczych, ale utrzymując działalność gospodarczą zaciągał nowe zobowiązania, których spółka nie była w stanie spłacić. Konsekwencją tych działań było zawarcie szeregu oszukańczych transakcji, których oskarżony nie by nie dokonał, gdyby wszczęto postępowanie upadłościowe. Zarządzaniem spółką zająłby się wtedy syndyk, którego działania miałyby na celu przede wszystkim zaspokojenia wierzycieli.

Zachowanie oskarżonego polegające na zaniechaniu złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości było umyślne. Oskarżony działał z zamiarem bezpośrednim - nie chciał takiego wniosku składać.

Pomimo, że przestępstwo określone w art. 586 k.s.h. jest zagrożone alternatywnie karą grzywny, ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do roku Sąd wymierzył oskarżonemu karę pozbawienia wolności. Należało mieć bowiem na uwadze, że przestępstwo, którego dopuścił spowodowało znaczne szkody.

Oдноśnie kary za przestępstwo na szkodę wierzycieli

Znaczny był również stopień szkodliwości społecznej czynu będącego przestępstwem na szkodę wierzycieli.

Ten czyn godził w interesy majątkowe osób podmiotów gospodarczych będących wierzycielami spółki (...) SA, ale również we właściwe funkcjonowanie wymiaru sprawiedliwości. Oskarżony uniemożliwił wierzycielom skuteczne dochodzenie swoich roszczeń, pozbawił ich możliwości choćby częściowego wyegzekwowania swoich należności. Jednocześnie uniemożliwił wykonanie orzeczeń sądów i innych organów państwowych, godząc w powagę tych orzeczeń.

Na niekorzyść oskarżonego przemawia również wielość wierzycieli, którym wyrządził szkodę.

To przestępstwo oskarżony popełnił umyślnie działając z zamiarem bezpośrednim o szczególnym zabarwieniu. Jego zachowanie był nacechowane premedytacją. Oskarżony zbywając poszczególne składniki majątku działał bowiem w sposób przemyślany, tak aby po ich zbyciu nie tylko niemożliwe było ich zajęcie, ale również, by niewypłacalna spółka mogła kontynuować działalność.

Oдноśnie kary za czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.

Przestępstwo oszustwa jest skierowane przeciwko mieniu. W niniejszej sprawie było ono jednak ściśle związane z działalnością gospodarczą spółek kierowanych przez oskarżonego. Przestępstwo to godziło zatem również w zaufanie, które jest podstawą obrotu gospodarczego. Oskarżony wykorzystywał zaufanie jakim darzyli go kontrahenci. Część w nich współpracowała z nim wcześniej i zawarła niekorzystne dla siebie umowy dzięki zaufaniu, jakie oskarżony sobie zaskarbił. Zaufanie innych oskarżony zdobył zatajając złą sytuację finansową spółki i własne zamiary. Oskarżony swoim zachowaniem wyrządził znaczną szkodę w mieniu.

Na jego niekorzyść oskarżonego przemawiała uporczywość z jaką dokonywał oszustwa i wielość pokrzywdzonych podmiotów.

Jego zachowaniu towarzyszył zamiar bezpośredni, a celem działania było osiągnięcie korzyści majątkowej.

Wszystkie te okoliczności przemawiały za tym, aby uznać czyn oskarżonego za szkodliwy społecznie w stopniu znacznym.

Wymierzając kary Sąd miał również na uwadze właściwości i warunki oskarżonego. Na jego korzyść przemawia fakt, że prowadził nienaganny tryb życia i nie był dotychczas karany za przestępstwo.

Mając na uwadze całokształt powyższych okoliczności Sąd wymierzył oskarżonemu kary jednostkowe w wymiarze szczegółowo określonym w części rozstrzygającej wyroku.

Oдноśnie kary łącznej

Orzekając o karze łącznej Sąd miał na uwadze przede wszystkim jej cele w zakresie zapobiegania powrotowi do przestępstwa. Sąd zastosował przy jej wymiarze zasadę asperacji obostrzając najsurowszą z wymierzonych kar. Biorąc pod uwagę, że najsurowszą karą była kara 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności należało uznać, że nie ma potrzeby znacznego obostrzenia tej kary. Kara 3 lat pozbawienia wolności jest dostatecznie dolegliwa, aby wykazać oskarżonemu naganność jego postępowania i skłonić go do przestrzegania porządku prawnego w przyszłości. Sąd rozważał możliwość orzeczenia kary łącznej przy zastosowaniu zasady absorpcji, ale nie znalazł ku temu podstaw. Oskarżony popełnił 4 przestępstwa i wymierzenie kary przy zastosowaniu tej zasady mogłoby być uznane za swoistą premię.

Oдноśnie środków karnych

Oskarżonemu zabrakło uczciwości niezbędnej w działalności gospodarczej. Popełniając przestępstwa wykazał, że dalsze prowadzenie przez niego działalności gospodarczej w zakresie przetwórstwa węgla i handlu nim naraża inne podmioty gospodarcze na szkodę. Podobnie należy ocenić jego predyspozycje do zajmowania stanowisk w zarządach spółek prawa handlowego. Dlatego za poszczególne przestępstwa Sąd orzekł wobec oskarżonego zakaz prowadzenia działalności gospodarczej w zakresie przetwórstwa węgla i handlu nim oraz zakaz zajmowania stanowisk w zarządach spółek prawa handlowego. Czas trwania zakazu jest adekwatny do stopnia szkodliwości społecznej poszczególnych przestępstw.

Na podstawie art. 90 § 2 k.k. orzeczono wobec oskarżonego również łączny zakaz prowadzenia działalności gospodarczej. Również w odniesieniu do wymierzenia łącznego środka karnego Sąd zastosował zasadę asperacji. Sześcioletni zakaz prowadzenia działalności gospodarczej w zakresie przetwórstwa węgla i handlu nim oraz zakaz zajmowania stanowisk w zarządach spółek prawa handlowego uchroni inne podmioty gospodarcze przed nieodpowiedzialnym zachowaniem oskarżonego.

Troje pokrzywdzonych – (...) sp. z o.o., Z. F. i W. A. (1) złożyło wnioski o orzeczenie obowiązku naprawienia szkody. Ich roszczenia nie były dotychczas przedmiotem postępowania cywilnego. Wobec skazania oskarżonego za czyny popełnione na szkodę tych osób i braku zaspokojenia ich roszczeń w jakiegokolwiek części Sąd orzekł obowiązek naprawienia szkody przez zapłatę kwoty stanowiącej równowartość wyłudzonego mienia.

Oдноśnie uniewinnienia od czynów z pkt.

Oskarżony J. S. (1) stanął również pod zarzutem tego, że:

w okresie od 08.04.2009 do 18.05.2009 w S. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził za pośrednictwem Z. F. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem M. F. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą (...) z siedzibą w S. przy ul. (...) w ten sposób, że wprowadził w błąd w/w co do rzeczywistej sytuacji majątkowej

spółki (...) SA i braku możliwości realizowania zobowiązań wobec kontrahentów i zamówił na rzecz spółki na podstawie faktur z odroczonym terminem płatności usługi transportowe polegające na przewozie węgla na łączną kwotę 6887,76 zł i nie wywiązał się z zaciągniętego zobowiązania.

tj. czynu z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art.18 § 1 k.k. (czyn z pkt. IX aktu oskarżenia);

w okresie 08.04.2009 do 22.09.2009 w S. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził za pośrednictwem Z. F. G. T. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą (...) z siedzibą w S. przy ul. (...) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w ten sposób, że wprowadził w błąd w/w co do rzeczywistej sytuacji majątkowej spółki (...) SA i braku możliwości realizowania zobowiązań wobec kontrahentów i zamówił na rzecz spółki na podstawie faktur z odroczonym terminem płatności usługi transportu na łączną kwotę 11828,75 zł i nie wywiązał się z zaciągniętego zobowiązania,

tj. czynu z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art.18 § 1 k.k. (czyn z pkt. XI aktu oskarżenia);

w dniu 17.07.2009 w S. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził za pośrednictwem Z. F. J. J. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą (...) z siedzibą w S. przy ul. (...) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w ten sposób, że wprowadził w błąd w/w co do rzeczywistej sytuacji majątkowej spółki (...) SA i braku możliwości realizowania zobowiązań wobec kontrahentów i zamówił na rzecz spółki na podstawie faktur z odroczonym terminem płatności usługi transportu na łączną kwotę 7140,51 zł i nie wywiązał się z zaciągniętego zobowiązania,

tj. czynu z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art.18 § 1 k.k. (czyn z pkt. XIII aktu oskarżenia);

w dniu 29.06.2009 w P. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej za pośrednictwem swojego pracownika doprowadził D. H. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą Usługi (...) D. H. z siedzibą w P. przy ul. (...) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w ten sposób, że wprowadził w błąd w/w co do rzeczywistej sytuacji majątkowej spółki (...) SA i braku możliwości realizowania zobowiązań wobec kontrahentów i zamówił na rzecz spółki na podstawie faktur z odroczonym terminem płatności usługi transportu węgla z kopalni w B. do C. na łączną kwotę 1263,92 zł i nie wywiązał się z zaciągniętego zobowiązania,

tj. czynu z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art.18 § 1 k.k. (czyn z pkt. XV aktu oskarżenia);

w dniu 25.03.2009 w C. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził zarząd spółki (...) SA z siedzibą w C. przy ul. (...) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w ten sposób, że wprowadził w błąd przedstawicieli w/w firmy co do rzeczywistej sytuacji majątkowej spółki (...) SA i braku możliwości realizowania zobowiązań wobec kontrahentów i zakupił na rzecz spółki na podstawie faktur z odroczonym terminem płatności węgiel na łączną kwotę 24252,18 zł, po czym nie wywiązał się z zaciągniętego zobowiązania,

tj. czynu z art. 286 § 1 k.k. (czyn z pkt. XVI aktu oskarżenia)

Sąd zważył, co następuje:

Odnosnie czynów z pkt. IX, XI i XIII

Powody uniewinnienia od popełnienia czynów opisanych w pkt. IX, XI i XIII były tożsame, dlatego należy omówić je łącznie.

Nie ulega wątpliwości, że M. F., G. T. i J. J. świadczyli usługi na rzecz spółki (...) przewożąc węgiel z K. do C.. Jak wynika z ich zeznań oraz zeznań Z. F. oskarżony nie zawarł z żadnym z nich umowy. Osobą, która proponowała im wykonywanie usług na rzecz spółki (...) był Z. F.. To on kontaktował się z oskarżonym i jemu oskarżony zlecał wykonanie usług transportowych. Wobec tego, że Z. F. nie była w stanie sam wykonać zlecenia grzecznościowo informował brata i kolegów o tym, że mogą pracować dla spółki (...) i że zapłaci im za usługi. Nie uzgadniał tego z oskarżonym.

Z zeznań świadków wynikało, że nie mieli oni kontaktu z oskarżonym (zeznania M. F. **k. 9294, k. 4216v-4217**, zeznania G. T. **k. 9303-9304, k. 4310v-4311**, zeznania J. J. **k. 9304-9305, k. 4433v4434**).

Przestępstwo jest czynem, czyli uzewnętrznionym zachowaniem człowieka będącym wyrazem jego woli. W opisywanej powyżej sytuacji nie można mówić o czynie oskarżonego. Ani on ani pracownicy spółki odpowiedzialni za zlecenie w jej imieniu wykonywania usług nie mieli kontaktu z pokrzywdzonymi, spółka nie zawarła z nimi umowy, nie zlecała im wykonywania usług ani nie zobowiązywała się do zapłaty za nie. Zatem oskarżony nie osobiście ani za pośrednictwem pracowników spółki żadnego z pokrzywdzonych nie wprowadził w błąd ani nie doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem. Skoro Z. F. nie informował oskarżonego o tym, że inne osoby również wykonują na rzecz jego spółki usługi, to prawdopodobnie nawet o tym nie wiedział.

Konstatując, oskarżonych nie popełnił czynów zarzucanych mu w pkt. IX, XI i XIII.

Oдноśnie czynu z pkt. XV

Poza sporem pozostaje, że oskarżony zlecił D. H. wykonanie usługi transportowej na rzecz spółki (...) a pokrzywdzony usługę wykonał. Nie ulega również wątpliwości, że spółka (...) za wykonanie usługi transportowej nie zapłaciła. W niniejszej sprawie nie doszło jednak do przestępstwa. Z zeznań D. H. wynikało, że przewidywał, że za ten ostatni kurs spółka oskarżonego mu nie zapłaci. Jego przewidywanie wynikało z wcześniejszych doświadczeń. Spółka oskarżonego zalegała nieraz zapłatą, zgadzał się wykonywać kolejne usługi, dopiero po uzyskaniu swoich należności. W tym miejscu warto zacytować zeznania świadka, który wyjaśnił motywy swojego działania: „Ostatni kurs to już był koniec, kilka lat się współpracowało, więc głupio było nie pojechać, ale ja czułem, że nie będzie zapłacone.” (**k. 4491v**).

Przestępstwo oszustwa polega na wprowadzeniu innej osoby w błąd, która na skutek błędu dokonuje niekorzystnego rozporządzenia mieniem. W tym wypadku brak jest błędu po stronie rozporządzającego i co za tym idzie brak jest związku przyczynowego wymaganego dla zaistnienia przestępstwa oszustwa.

Czyn oskarżonego nie wypełnił znamion oszustwa, bo wykonawca usługi nie został wprowadzony w błąd i nie wykonał jej na skutek tego błędu.

Dlatego oskarżonego należało uniewinnić od popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt. XV.

Oдноśnie czynu z pkt. XVI aktu oskarżenia

W niniejszej sprawie dowodami przedstawionymi przez oskarżyciela są zeznania świadka P. K. (2) (**k. 6781-6782**) oraz faktury VAT (**k. 6783-6793**). Dowody te są niewystarczające do stwierdzenia, że oskarżony popełnił przestępstwo na szkodę spółki (...) SA.

Świadek P. K. (2) został prezesem zarządu spółki (...) SA w lipcu 2013 r., przeszło 4 lata po zakończeniu współpracy pomiędzy tą spółką a spółką oskarżonego. O szczegółach współpracy niczego nie wiedział, w szczególności nie wiedział, czy spółka kierowana przez oskarżonego jest dłużnikiem spółki (...) SA. Nie wiedział również, czy było prowadzone postępowanie egzekucyjne.

Jedynym dowodem stosunków gospodarczych pomiędzy spółkami (...) SA a (...) SA są faktury VAT. W aktach sprawy znajdują się 3 faktury VAT potwierdzające sprzedaż węgla i brykietu spółce (...) SA o łącznej wartości 76 800,85 zł brutto (**k. 6783-6785**).

Ponadto w aktach znajdują faktury potwierdzające sprzedaż ekogorszku i miału węglowego przez spółkę (...) SA spółce (...) SA o łącznej wartości 63 001,28 zł. Są to faktury o numerach (...) (**k 6786, 6787**), (...) (**k. 6788**), (...) (**k. 6789**), (...) (**k. 6790, k. 6792, k. 6793**) i (...) (**k. 6791**)

Zobowiązania spółki (...) SA wobec spółki (...) są więc wyższe o kwotę 13 799,57 zł. Nie ma jednak dowodów na to, że te zobowiązania nie zostały zapłacone.

Nawet gdyby pewna kwota pozostała niespłacona to nie wiadomo w jakich okolicznościach zadłużenie powstało, w szczególności czy było skutkiem wprowadzenia pracowników spółki (...) SA w błąd, czy też nie.

W tym stanie rzecz zachodzą wątpliwości co do tego, czy zachowanie oskarżonego wypełniło znamiona przestępstwa. Z uwagi na upływ czasu wątpliwości tych nie da się już usunąć. Dlatego zgodnie z art. 5 § 2 k.p.k. należało je rozstrzygnąć na korzyść oskarżonego ustalając, że nie popełnił on przestępstwa na szkodę spółki (...) SA i w konsekwencji uniewinnić go od popełnienia czynu opisanego w pkt. XVI aktu oskarżenia.

Koszty

Z uwagi na to, że akt oskarżenia w niniejszej sprawie został wniesiony 5 stycznia 2015 r., a więc w czasie gdy obowiązywało Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. z 2002 r., Nr 163, poz. 1348) o kosztach obrony z urzędu orzeczono na podstawie § 14 pkt. 5 i § 16 tego rozporządzenia

Oskarżony nie ma dochodów ani nie posiada majątku, więc nie mógłby ponieść kosztów sądowych bez uszczerbku dla własnego utrzymania. Dlatego Sąd zgodnie z art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił go od ich ponoszenia.

Zawartość

Sygn. akt III K 18/15 1

Stan faktyczny 1

Sytuacja finansowa spółek (...) sp. z o.o. i (...) SA 1

Czyn z pkt. 1. - nabycie licencji 2

Czyn z pkt. 2. Niezgłoszenie wniosku o ogłoszenie upadłości 3

Czyn z pkt. 3. 4

Czyn z pkt. 4. 9

a) Zachowanie na szkodę (...) SA 10

b) Zachowanie na szkodę A. R. (1) 11

c) Zachowanie na szkodę Centrum (...) sp. z o.o. w W.- obecnie (...) sp. z o.o. 11

d) Zachowanie na szkodę (...) sp. z o.o. 12

e) Zachowanie na szkodę Z. F. 15

f) Zachowanie na szkodę W. A. (1) 16

g) Zachowanie na szkodę W. W. 16

h) Zachowanie na szkodę L. M. (1) 17

i) Zachowanie na szkodę W-Z sp. z o.o. 17

Dowody: 18

Wyjaśnienia oskarżonego 18

Sąd zważył, co następuje: 23

Oдноśnie czynu z pkt. 1 23

Oдноśnie czynu z pkt. 2. 26

Oдноśnie czynu z pkt. 3. 32

Oдноśnie pkt. 4. 36

Oдноśnie (...) sp. z o.o. 39

Podstawa prawna wyroku 50

Kwalifikacja prawna czynu z pkt. 1. 50

Kwalifikacja prawna czynu z pkt. 2. 51

Kwalifikacja prawna czynu z pkt. 3 52

Kwalifikacja prawna czynu z pkt. 2. 54

Zagadnienie winy 56

Kara 56

Oдноśnie kary za czyn z art. 296 56

Oдноśnie kary wymierzonej za czyn z art. 586 k.s.h. 57

Oдноśnie kary za przestępstwo na szkodę wierzycieli 58

Oдноśnie kary za czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. 59

Oдноśnie kary łącznej 59

Oдноśnie środków karnych 60

Oдноśnie uniewinnienia od czynów z pkt. 61

Sąd zważył, co następuje: 63

Oдноśnie czynów z pkt. IX, XI i XIII 63

Oдноśnie czynu z pkt. XV 64

Oдноśnie czynu z pkt. XVI aktu oskarżenia 64

Koszty 65